PREOT DAVID MARIAN

DEVIERILE MORALE ALE MILENIULUI III

Preot DAVID MARIAN

DEVIERILE MORALE ALE MILENIULUI III

Tipărită cu binecuvântarea
I.P.S. dr. Teodosie
Arhiepiscopul Tomisului

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
Brăila-2013

CUVÂNT ÎNAINTE

> ,,Eu sunt Alfa şi Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era şi cel ce vine, Atotţiitorul" (**Apocalipsă 1; 8)**.

Iată, cu purtarea de grijă a bunului Dumnezeu şi cu darul Lui Hristos, am ajuns la începutul celui de al treilea mileniu creştin. Au trecut două mii de ani de când s-a întrupat Hristos, două mii de ani de creştinism, de şlujire evanghelică, de mărturisire a dreptei credinţe, de jertfă şi de mântuire prin Iisus Hristos, Mântuitorul lumii.

Au trecut două mii de ani de când Fiul lui Dumnezeu s-a pogorât pe pământ şi prin întruparea din Fecioara Maria a luat chipul omenesc pentru ca prin moartea Sa pe cruce să ridice lumea din robia păcatului şi a morţii.

Au trecut două mii de ani de când se săvârşeşte Sfânta Liturghie pe pământ şi de când ne închinăm ,,Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh; Treimei celei de o fiinţă şi nedespărţită"[1], ziua şi noaptea, şi gustăm din Preacuratele Taine ale Domnului nostru Iisus Hristos.

Începutul creştinismului a luat fiinţă o dată cu întruparea, dar a prins rădăcini puternice prin patimile,

[1] Liturghier, E.I.B.M.O., Bucureşti 2012, p. 148

jertfa de pe cruce şi prin învierea Fiului Lui Dumnezeu. Prin jertfa Sa pe cruce Hristos a dat fiinţă Bisericii Sale pe care a sfinţit-o cu scump sângele Său. Dar sfârşitul creştinismului şi al lumii va avea loc o dată cu lepădarea de credinţă şi cu venirea Fiului lui Dumnezeu pe norii cerului ,,ca să judece viii şi morţii”[2].

Acum, la împlinirea a două mii de ani de la întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, suntem datori mai întâi să mulţumim Tatălui Ceresc că ne-a creat, să-I mulţumim Fiului lui Dumnezeu că ne-a mântuit prin Cruce şi prin Înviere, dar să-I mulţumim şi Preasfântului Duh că ne-a sfinţit prin har şi prin botez.

De asemenea, se cuvine să mulţumim Maicii Domnului şi tuturor sfinţilor că ne-au călăuzit pe calea mântuirii spre Hristos. Apoi trebuie să ne împăcăm cu semenii noştri, să ne rugăm mai mult şi să facem o cercetare generală a vieţii noastre, ca să ştim ce am făcut bun până acum, ce mai putem face pe viitor, spre slava lui Hristos şi cum ne putem izbăvi cât mai curând de păcatele noastre cele de voie şi cele fără de voie, cele cu stiinţă şi cele fără ştiinţă, cele din timpul zilei şi cele din timpul nopţii.

Cu aceste gânduri sfinte şi cu nădejdea mântuirii în inimile noastre, să întâmpinăm cu bucurie pe Hristos şi în acest început al mileniului trei. Dar nu cu ospeţe şi cu beţii! Nu cu jocuri şi desfrâu! Ci cu spovedanie curată la duhovnic, cu primirea Precuratelor Taine, cu prezenţa regulată la Sfânta Liturghie şi cu multe

[2] Molitfelnic, E.I.B.M..O., Bucureşti 2013, p. 35

milostenii la săraci şi cei neputincioşi şi cu multă dragoste şi respect faţă de aproapele nostru.

La acest început de mileniu fiecare dintre noi are datoria de a-şi face un proces al conştiinţei morale şi de a se ruga lui Hristos cu lacrimi ferbinţi de iertare şi împăcare. De asemenea, să se roage şi Preasfintei Născătoare de Dumnezeu nădejdea mântuirii noastre şi tuturor sfinţilor, care mijlocesc pentru noi înaintea tronului Preasfintei Treimi. Apoi să ne împăcăm frate cu frate, vecin cu vecin şi creştin cu creştin.

Cine va face aşa, acela este cu adevărat creştin ortodox, vrednic de împărăţia lui Dumnezeu şi moştenitor al slavei Lui Hristos. Acela nu se teme de moarte şi de judecată, deoarece sigur se căieşte şi se judecă pe sine.

Fie ca Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, să binecuvinteze lumea şi mileniul III cu pacea Duhului Sfânt, cu iertare, împăcare şi mântuire.

Cuvânt de învăţătură ţinut la 1 ianuarie 2000 în Biserica Sf.Arhangheli Mihail şi Gavriil din Bordeasca Veche, Arhiepiscopia Buzăului şi Vrancei.

IUBIREA CREŞTINÃ ŞI SFÂRŞITUL LUMII

Referitor la sfârşitul lumii şi împărăția lui Dumnezeu s-au făcut foarte multe speculații. Chiar primii creştini au crezut că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Aşa au apărut Hiliaştii sau premileniştii-eretici de nuanță eshatologică apăruți în epoca persecuțiilor şi care au fixat ,,salvarea" în împărăția de 1000 de ani pentru cei aleşi.[3] De atunci şi până în zilele noastre omul a fost tot timpul preocupat de momentul sfârşitului lumii. Multe secte şi-au formulat întreaga învățătură pe clipele în care Mântuitorul Hristos va coborî din cer şi va întemeia împărăția de o mie de ani, numai cu cei aleşi.[4]

Se pomenea că în anul 2000 va fi sfârşitul lumii. Unii spuneau că, de va fi lumea bună, vom trece anul 2000, iar de va fi lumea rea, nu vom trece anul 2000. Dar iată că am trecut de acest an şi am constatat că sunt încă mulți creştini buni pe pământ, de aceea trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru toate.

Pe când eram copil am făcut un pelerinaj la una din marile mănăstiri ale Moldovei. Acolo un mare trăitor întru cele sfinte, vorbind despre sfârşitul lumii, spunea: ,,Ştiți când va fi sfârşitul lumii? Când nu va mai fi cărare de la vecin la vecin, adică atunci când nu va mai fi dragoste între ceştini"(Arhimandrit Ilie Cleopa).

---

[3] Diac. P.I. David, Călăuză Creştină-Sectologie, Editura Episcopiei Argeşului, Curtea de Argeş-1994, p. 26

[4] Pr. Ilie Moldovan, Milenarismul, în revista ,,Glasul Bisericii", XL (1981), nr. 1-2, p. 129

Acesta este cel mai minunat răspuns pe care l-am auzit cu privire la sfârşitul lumii.

Deci nu războaiele, nici foametea, nici bolile nu vor aduce sfârşitul lumii, ci ura, răutatea, necredința, desfrâul şi invidia dintre oameni va fi cauza principală care va grăbi venirea sfârşitului acestei lumi. Căci Hristos a venit pe pământ şi „S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Fecioara Maria şi S-a făcut om”[5] numai pentru noi, oamenii, şi pentru a noastră mântuire, de aceea se cuvine să urmăm întru totul lui Hristos, căci după chipul său am fost creați, iar Dumnezeu Tatăl: „atât de mult a iubit lumea încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veşnică.’’ **(Ioan 3; 16)** Pentru aceea şi noi trebuie să iubim şi să iertăm, ca să trăim cu Hristos în veci. Credința în Dumnezeu va salva lumea, deoarece Hristos a spus : „În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți, căci eu am biruit lumea! ” **(Ioan 16; 33)**

Vedeți, frați ceştini, cât de mare este puterea iubirii? Iubirea de Dumnezeu, iubirea Sfintelor slujbe prin participarea permanentă la ele, iubirea rugăciunii, a acelei rugăciuni curate care porneşte din adâncul sufletului şi care antrenează întreaga noastră ființă, dar şi iubirea aproapelui prin milostenie formează cel mai puternic zid de apărare şi de mântuire a creştinilor. Aşa ne învață Mântuitorul Hristos: „iubi-ți-i pe vrăjmaşii voştri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc şi rugați-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc.” **(Matei 5; 44)** Iubirea față de aproapele

[5] Molitfelnic. E.I.B.M.O., Bucureşti 2013, p. 35

reiese din Pilda Samarineanului milostiv, unde Hristos identifica iubirea față de aproapele cu grija pe care o purtăm față de persoana noastră: ,,Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta şi din tot sufletul tău şi din toată puterea ta şi din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuți". **(Luca 10; 27**) Să-i iubim pe oameni şi să-i ajutăm după puterile noastre în numele lui Hristos şi vom fi fii ai iubirii, fii după har, aşa cum spune Mântuitorul: ,,Adevărat zic vouă: întrucât nu ați făcut unuia dintre aceşti mici, nici Mie nu Mi-ați făcut." **(Matei 25; 45)**

Mileniul al-III-lea este legat de iubirea creştină. Mileniul al III-lea va supraveți numai prin iubirea noastră față de Hristos şi față de aproapele. Trebuie să ne aducem mereu aminte de cuvintele Mântuitorului: ,,Poruncă nouă vă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul, precum Eu v-am iubit pe voi, aşa şi voi să vă iubiți unul pe altul", iar mai departe întăreşte această poruncă zicând ,,Întru aceasta vor cunoaşte toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții. " **(Ioan 13; 34-35)** Iar Sfântul Apostol Pavel scria: ,,Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată." **(I Corinteni 13; 4-8)** Căci unde este iubire sfântă, acolo nu este moarte, unde este iubire şi iertare, acolo este pace şi înțelegere, unde este iubire duhovnicească, acolo oamenii sunt blânzi,

acolo nu este ceartă între fraţi, judecată între vecini şi răzbunare între oameni.

Oare de ce mileniul al III-lea trebuie să înceapă cu veşti de războaie şi cu războaie, chiar de ce trebuie să fie atâta vărsare de sânge? Oare sângele lui Hristos nu a fost suficient pentru împăcarea noastră? De ce este tocmai acum atâta răutate între oameni, atâta desfrâu, atâta alcoolism şi alte cumplite păcate de la copii până la bătrâni, fără a lua nimeni nicio măsură? De ce omul nu se mai recunoaşte pe el însuşi ca fiinţă creată de Dumnezeu Cel Atotputernic? Încercăm să ne reproducem pe cale artificială şi nu cum ne-a poruncit Dumnezeu: „Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi.” **(Facere 1; 26)** Se confundă bărbatul cu femeia, ajungându-se la uniri incestuoase şi contra fiinţei omeneşti, s-a ajuns la căsătorii între persone de acelaşi sex, s-a ajuns ca bărbatul cu minte bolnavă să se creadă că este femeie şi să se îmbrace în femeie, să-şi pună cercei, mărgele şi inele şi să se sulemenească precum odinioară femeile din Sodoma şi Gomora. Ba mai mult, se practică schimbarea sexului, prin metode medicale, liftinguri faciale şi alte metode chirurgicale care duc la schimbarea înfăţişării, omul manifestându-şi astfel nemulţumirea faţă de înfăţişarea pe care a primit-o de la Dumnezeu.

Aduceţi-vă aminte ce i-a zis diavolul Evei: „Nu, nu veţi muri! Dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el (măr) vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul.”**(Facere 1; 5)** Iată că diavolul insistă ca prin stiinţă noi să devenim creatori ca şi Dumnezeu. Oamenii mor de foame, unii

trăiesc în sărăcie, dar oamenii de ştiinţă cheltuiesc miliarde de euro cu acceleratorul de particule de la Geneva pentru a descoperi <<particula lui Dumnezeu>>. Ce se încearcă de fapt? Negarea existenței lui Dumnezeu. Se încearcă fertilizarea in vitro, se încearcă clonarea omului, cu alte cuvinte omul doreşte să demonstreze că nu Dumnezeu a creat lumea, nu Dumnezeu l-a creat pe om, ci omul este o parte a evoluției naturii, care şi ea, la rândul ei, a apărut întâmplător.

Dar cel mai dureros lucru este problema tinerilor, care au întrecut orice imaginație a unei minți bolnave şi lipsită de orice credință în Dumnezeu. Vedem cum tinerii noştri ajung la deznădejde, considerând lumea aceasta un loc de chin pentru persoana umană, iar pentru a se consola recurg la droguri, consum de alcool şi tutun, creându-şi astfel o lume imaginară, perfectă a lor. Tinerii nu se mai roagă, se urăsc tot mai mult între ei şi au alt criteriu de evaluare a valorilor. Cel care nu consumă ,,substanțe interzise" este desconsiderat şi marginalizat. Au apărut ,,Magazine de vise" care distribuie contra cost substanțe halucinogene, care produc o tulburare a rațiunii şi un comportament deviant.

Ce să mai zicem de tinerele fete care-şi încep viața sexuală încă de mici. Cel care se căsătoreşte fecior sau fecioară (virgin), este considerat de modă veche. Iată cum fecioria nu mai este considerată o mare virtute creştinească.

Dar ce să zicem de avorturile care se produc în rândurile tinerelor fete. Avortul este o mare crimă, o

crimă săvârşită şi de cea care avortează, dar şi de cel care produce avortul. Cel mai grav este atunci când cea care avortează este o fată care nici nu a împlinit 14 ani. Vedem cum fete de 13 -14 ani rămân însărcinate.

Asistăm astăzi la această mişcare feministă în care femeia vrea să fie cap bărbatului şi nu cum spune Sfântul Apostol Pavel ,,Femeile să se supună bărbaților lor ca Domnului. Pentru că bărbatul este cap femeii, precum şi Hristos este cap Bisericii." **(Efeseni 5; 22-23)**. Se accentuează tot mai mult procesul de înlăturare a discriminării şi egalitatea între bărbat şi femeie. Dar se uită că egalitătea dintre cei doi se sprijină pe credință: ,,Căci bărbatul necredincios se sfințeşte prin femeia credincioasă şi femeia necredincioasă se sfințeşte prin bărbatul credincios. Altminterea, copiii voştri ar fi necurați, dar acum ei sunt sfinți." **(I Corinteni 7; 14)** Suntem egali în fața lui Dumnezeu prin credință, dar suntem diferiți după modul de creație şi rostul pe care îl avem în acest univers. Rolul femeii este de a naşte prunci: ,,În dureri vei naşte copii; atrasă vei fi către bărbatul tău şi el te va stăpâni" **(Facere 3; 16),** iar rostul bărbatului este de a întreține familia şi de a o conduce la mântuire: ,, ...blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrăneşti din el în toate zilele tale..." **(Facere 3; 17-19)**

Dar cel mai dureros este faptul că nu se ia nicio măsură pentru a se corecta greşelile comise şi a ne îndrepta spre Dumnezeu prin credință. Statul, care are puterea legislatoare, este de acord cu avortul, iar în urma acestui drept medicii produc întreruperile de sarcină fără ca în prealabil să discute cu mama, fără să-i

prezinte riscurile la care se expune şi chiar să dezvelească gravitatea acestui act comis.

Biserica este neputinciosă, preoţii nu reuşesc să-i împace pe oameni, fraţii se ceartă de la averi, credinţa cea dreaptă este ameninţată de secte, bolile şi răutatea dintre oameni se înmulţesc, atentatele teroriste devin tot mai violente şi mai multe, oamenii cred că prin război aduc slujbă lui Dumnezeu, invocând tot mai mult războiul în numele credinţei şi al lui Dumnezeu. Oare aşa trebuia să înceapă acest mileniu?

Dar cu toate acestea, mulţi creştini au aşteptat mileniul al III-lea cu multă rugăciune şi cu credinţă în Dumnezeu. Mulţi oameni se spovedesc, se roagă atât acasă cât şi împreună cu ceilalţi credincioşi la biserică, îşi cresc copiii cu frică de Dumnezeu, fac milostenie după putere, ascultă de duhovnici şi merg permanent în pelerinaje la sfintele mănăstiri.

Lumea este încredinţată că Dumnezeu, în mila Sa cea mare, îngăduie creştinilor să se pocăiască îndeajuns până către sfârşitul veacurilor. Aceasta ne aduce o bucurie foarte mare şi ne dă speranţa să credem că România, ţară care a primit creştinismul în mod direct de la Sfântul Apostol Andrei, o ţară profund ortodoxă, este stâns legată de Hristos şi de Biserică. În sprijinul acestei afirmaţii stau nenumăratele mănăstiri, adevărate centre eclesiastice, unde cei care vin să se roage cu credinţă curată şi cu frică de Dumnezeu, îl pot găsi cu adevărat pe Hristos şi se pot uni în mod real cu acesta prin împărtăşirea cu trupul şi sângele Domnului.

La păstrarea nealterată a credinţei stăbune au contribuit atât factorii interni, cât şi externi ai bisericii

drept-măritoare. Preoții misionari au avut un rol foarte important cu privire la activitatea misionar-socială. Ei l-au dus pe Hristos fie în spitale, fie în azilele de bătrâni sau în penitenciare. Au vestit evanghelia lui Hristos acolo unde ceilalți preoți nu au avut cum să ajungă, ba mai mult, au îndeplinit cuvântul Scripturii care zice**: „**flămând am fost şi Mi-aţi dat să mănânc; însetat am fost şi Mi-aţi dat să beau; străin am fost şi M-aţi primit; gol am fost şi M-aţi îmbrăcat; bolnav am fost şi M-aţi cercetat; în temniță am fost şi aţi venit la Mine.” **(Matei 25; 35- 36)**

Şi mănăstirile au jucat şi joacă un rol important în viața creştinului. Dacă în vechime, pe lângă faptul că erau centre eclesiastice, de rugăciune, ele au fost şi adevărate centre de cultură, contribuind astfel la dezvoltarea limbii române şi a culturii neamului nostru. Astăzi mănăstirile sunt locuri de pelerinaj unde oamenii îşi pot găsi liniştea sufletească, locuri unde cei săraci pot găsi o mâncare caldă, un loc de dormit şi multă linişte sufletească.

Pe lângă acestea, educația religioasă în familie şi în şcoli a jucat un rol important pentru păstrarea credinței şi a tradiției creştine. Nu trebuie să uităm cărțile sfinte care s-au tipărit în număr foarte mare şi care aduc o rază de lumină curată în mintea celor care le citesc, minte care este tulburată de fel de fel de informații şi păcate care macină lumea contemporană.

Românii, în general, sunt credincioşi, zidesc biserici şi mănăstiri, se roagă mult, îşi dau copiii la seminarii teologice pentru a deveni preoți şi nu puțini tineri sau vârstnici se retrag în viața monahală.

România este țara ortodoxă cu un număr mare de mănăstiri, unde viețuitorii acestora încearcă să-i ajute pe cei săraci, pe cei neputincioşi şi unde sunt păstrate valorile morale şi spitituale ale neamului nostru românesc.

După cum ştim, majoritatea bunilor noştri credincioşi se consolează duhovniceşte, punându-şi nădejdea în Dumnezeu, în biserică, în post şi rugăciune.

Iată deci că efectul crizei economice naționale este în parte micşorat prin întelepciunea, răbdarea, speranța şi calmul bunilor noştri credincioşi. Aceasta este salvarea noastră, deşi oamenii suferă material se întăresc şi mai mult spiritual, devin mai smeriți, mai tăcuți şi mai rugători.

Cu toate că mileniul al III-lea este unul apocaliptic prin degradarea catastrofală a vieții creştine la scară mondială, totuşi avem încrederea că Dumnezeu nu lasă pe cei binecredincioşi să cadă în cursele necredincioşilor.

Fie ca toate să se săvârşească spre slava Peasfintei Treimi şi mântuirea sufletelor noastre. Amin.

PATIMILE GRAVE DE LA ÎNCEPUTUL MILENIULUI III

Datorită unor împrejurări grele prin care au trecut ţările creştine în secolele XIX şi XX, ca: sectarismul religios, comunismul ateist, socialismul, cele două războaie mondiale, indiferentismul religios, incapacitatea conducătorilor politici, societatea creştină şi în special Ortodoxia, a avut cel mai mult de suferit.

Degradarea religioasă a țărilor ortodoxe a condus la confruntarea lor cu grupările sectare de toate nuanțele, creând un adevărat război mutual din ce în ce mai grav, astfel încât astăzi prozelitismul sectar este tot mai violent şi va fi în viitor un pericol pentru Ortodoxie. Se tot încearcă o unificare a tuturor bisericilor creştine, se tot vorbeşte atât de mult de *ecumenism*, ca factor de stabilitate în lumea de astăzi. Ba se preconizează ca în curând să se facă o religie creştină comună. Grupările sectare ajung acum să „cumpere" pe ortodocşi cu dolari şi euro şi să-i atragă la sectarism, creând un adevărat război împotriva Bisericii Ortodoxe.

Astăzi, credincioşii noştri sunt tot mai tentați să plece peste hotare pentru a munci, alții pleacă în excursii şi nu se mai întorc, unii merg fiind invitați de unele secte pentru a primi ajutoare, ca apoi parte dintre ei să renunțe definitiv la Biserica Ortodoxă.

Sectele sunt un mare pericol pentru omul uşor influențabil. Sunt foarte bine organizați şi speculează orice greşeală a preotului într-o parohie. De obicei racolează familiile sărace invitându-i la biserica lor sau

îi duc în vizită la una din familiile lor. Aici le vorbesc despre bucuriile veții, descriind sărăcia ca pe o binecuvântare a lui Dumnezeu. Vizitele sunt tot mai dese şi întotdeauna vin cu ajutoare, arătând că aşa se ajută între ei.

Am cunoscut o familie care a căzut pradă baptiştilor. Le-a promis că le va găsi serviciu, le-a dat apartament în oraş, casa de la țară vânzându-o şi banii intrând în venitul comunității baptiste, până când, primind botezul, au trebuit să dea zeciuială şi îndemnați să racoleze alți membri. Au dorit să se reîntoarcă la ortodoxie, dar au fost amenințați, lăsați fără seviciu drept pedeapsă şi au rămas şi fără locuință.

Însă nu putem acuza numai pe sectanți. O parte din vină o avem şi noi ortodocşii, deoarece suntem puşi în situația penibilă de a cere credincioşilor noştri anumite onorarii pentru serviciile prestate, şi nu facem misiune în mod gratuit, cum făceau apostolii şi înaintaşii noştri. Dar atrag atenția, că biserica este instituție plătitoare de taxe şi impozite, are nevoie de întreținere şi administrare gospodărească, iar toate aceste cheltuieli sunt suportate din micile contribuții benevole ale credincioşilor. Aceste sume sunt nesemnificative ținând cont de faptul că slujitorii bisericii îşi primesc şi ei remunerația tot din acest fond, având salarii mici. Unii dintre clerici chiar trăiesc din mila credincioşilor şi locuiesc în casele parohiale, unele chiar insalubre. Şi cum poți întreține o parohie (unele chiar cu câteva zeci de familii), când unii oameni sunt indiferenți, alții sunt săraci, alții neputincioşi, iar unii reprezentanți ai statului sunt necredincioşi?

Am cunoscut preoți, buni slujitori ai altarului, care sunt nevoiți să muncească pentru a-şi întreține familia. Am cunoscut preoți care muncesc pentru a întreține biserica la care slujesc, am cunoscut preoți care au fost nevoiți să-şi construiască singuri case parohiale, muncind singuri, iar credincioşii lor privesc cu indiferență la efortul pe care îl depun.

Misiunea preotului este una dificilă, mai ales în această societate post ateistă şi realmente necredincioasă, în care obții cu greu un sprijin material. Bisericile nu sunt ajutate suficient, iar unele sunt lăsate să se ruineze, preoții fiind neputincioşi de multe ori. Pentru a face anumite reparații, îți trebuiesc zeci de avize şi aprobări, iar de multe ori nu le poți obține, iar dacă le obții nu ai cu ce să realizezi ceea ce ți-ai propus. În această situație se află unele biserici ortodoxe.

Preotul trebuie de multe ori să fie şi slujitor al altarului şi misionar în parohia sa, dar trebuie să fie şi un bun gospodar, pentru că foarte puțini ajută bisericile, în special pe cele de la sate. Ştim cu toții că numărul creştinilor ortodocşi este foarte mare, 86% din populația României, iar raportat la numărul credincioşilor bisericile sunt foarte puține.

Cineva spunea că se construiesc mai multe biserici decât şcoli, sau numărul de preoți este mai mare decât numărul medicilor sau al profesorilor, sau se spune că nu construim niciun mare centru de cercetare finanțat la nivel european, în schimb construim una dintre cele mai mari catedrale.

Dar biserica nu se adresează doar unui segment de populație, doar unei categorii de cetățeni aşa cum se rezumă şcoala sau spitalul. Este normal ca într-un oraş sau într-un sat să fie mai multe biserici şi una sau mai multe şcoli şi un centru medical. Într-un oraş cu 30000 de locuitori nu poți înființa mai mult de 3 şcoli, pentru că nu sunt mai mult de 3000 de copii, adulții au terminat studiile (27000 de locuitori), pe de altă parte un spital este suficient, deoarece nu suntem bolnavi cu toții şi stăm internați în spital, sunt într-adevăr mai multe cabinete cu medici de familie, atât cât Ministerul sănătății crede de cuviință.

Biserica se adresează tuturor credincioşilor, indiferent că vin sau nu vin la biserică duminică de duminică, toți au nevoie de serviciile bisericii. Un preot nu poate să-şi facă datoria față de credincioşi dacă aceştia sunt enorm de mulți. Aşa cum medicul de familie nu poate avea mai mult de 2500 de pacienți, cum un profesor nu poate avea la clasă mai mult de 30 de elevi, nici un preot nu poate avea mai mult de 2000 de familii, pentru că ar fi dificil să-şi facă pe deplin misiunea. Pentru aceasta sunt mai mulți preoți la o biserică sau sunt mai multe biserici. Preotul nu oficiază numai slujbe în biserică, el vizitează credincioşii acasă, este şi psihologul familiilor, cercetează pe cei bolnavi, merge în şcoli, în spitale şi chiar la închisoare, deoarece şi cei închişi şunt fiii bisericii, chiar dacă au comis acte pe care legea codului civil şi morala creştină le condamnă.

Spunem că se contruiesc multe biserici, dar ar trebui să ne îngrijoreze faptul că sunt mai multe

cârciumi decât biserici, sau numărul cluburilor de noapte este de zece ori mai mare decât cel al bisericilor. Dar cluburile de noapte nu sunt instituții de cultură precum biserica, acestea se ocupă cu distrugerea omului şi a sufletului acestuia, pe când biserica se nevoieşte să-i reabiliteze pe cei care şi-au cheltuit averea în aceste cluburi. Nu biserica este vinovată de sutele sau miile de sinucideri care au loc anual la nivel de țară, ci aceste cluburi care sunt conduse de cei care critică biserica.

Apoi, trebuie să amintim că unii dintre credincioşii noştri sunt stăpâniți de unele patimi, dintre care amintim:

ALCOOLISMUL

Alcoolul în sine nu este ceva necurat în fața lui Dumnezeu. Primul cultivator al viței-de-vie ne este prezentat în Sfânta Scriptură. În capitolul al IX-lea din cartea Facerii ni se spune că Noe, după potop, a sădit vie, a băut vin şi s-a îmbătat, necunoscând efectul vinului. Dumnezeu este Creatorul viței-de-vie, al cerealelor şi pomilor fructiferi, din care se extrag şi se fac diferitele băuturi alcoolice. În Sfânta Scriptură se spune: „Ca să scoată pâine din pământ şi vinul veseleşte inima omului.” **(Psalmul 103; 16)**

Deci, Biblia nu condamnă consumul moderat al acestora: „Apoi cumpără pe argintul acesta tot ce doreşte sufletul tău: boi, oi, vin, sicheră şi orice îți pofteşte sufletul tău, şi mănâncă acolo înaintea Domnului Dumnezeului tău şi te veseleşte, tu şi familia ta.” **(Deuteronom 24; 26)**

Potrivit învățăturii din Sfânta Scriptură, mâncarea şi băutura sunt conforme cu legile morale când omul ține în ele o măsură dreaptă şi prielnică sănătății, când nu mănâncă şi nu bea spre plăcerea pântecului, ci spre menținerea vieții. Este binecunoscută şi minunea prefacerii apei în vin săvârşită de Mântuitorul Hristos la nunta din Cana Galileii **(Ioan 2; 1-10)**, cât şi cuvintele adresate de Sfântul Apostol Pavel lui Timotei: „De acum nu bea numai apă, ci foloseşte puțin vin, pentru stomacul tău şi pentru desele tale slăbiciuni." **(I Timotei 5; 23)** Deci Dumnezeu nu condamnă consumul de vin, ci excesul de alcool, beția.

Despre beți vi Sfanta Scriptură spune că „un ocărâtor este vinul, un zurbagiu băutura îmbătătoare şi oricine se lasă ademenit nu este înțelept" **(Pilde 20; 1)**, iar Sf. Apostol Pavel spune: „Nici furii, nici lacomii, nici beți vii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moşteni împărăția lui Dumnezeu" **(ICorinteni 6; 10)**, iar pe efeseni îi sfătuieşte: „Şi nu vă îmbătați de vin, în care este pierzare, ci vă umpleți de Duhul Sfânt." **(Efeseni 5; 18)**

Beția nu-l afectează doar pe beți v sau pe alcoolic, ci şi pe cei din jurul lui. Multe familii s-au destrămat din cauza alcoolului, foarte mulți sunt violenți şi ajung chiar la crime din cauza lui. Câte accidente rutiere s-au întâmplat din cauza lui... Sunt multe cazuri în care foarte mulți au sărăcit şi au pierdut chiar şi casele din pricina alcoolului. Aceste realități ale societății de astăzi ne sunt prezentate zilnic prin mass-media.

Înaintea multor păcate mari ca: uciderea, desfrânarea, bătaia, tâlhăria, cearta, este prezent abuzul

de alcool, care este unul din cele 7 păcate de moarte. Alcoolul îl poate face pe om, neom, ducându-l la îmbolnăvirea sistemului nervos, distrugerea ficatului, el mai aduce dezechilibru, confuzie, pierderea controlului, depresie şi un respect de sine scăzut. Sfânta Scriptură descrie în Pildele lui Solomon efectele beției când spune: „Pentru cine sunt suspinele, pentru cine văicărelile, pentru cine gâlcevile, pentru cine plânsetele, pentru cine rănile fără pricină, pentru cine ochii întristați? Pentru cei ce zăbovesc pe lângă vin, pentru cei ce vin să guste băuturi cu mirodenii. Nu te uita la vin cum este el de roşu, cum scânteiază în cupă şi cum alunecă pe gât, căci la urmă el ca un şarpe muşcă şi ca o viperă împroaşcă venin. Dacă ochii tăi vor privi la femei străine şi gura ta va grăi lucruri meşteşugite, vei fi ca unul care stă culcat în mijlocul mării, ca unul care a adormit pe vârful unui catarg.” **(Pilde 23; 29-34)**

Deci alcoolul, ca şi alte lucruri, poate fi dăunător sau bun, depinde cum este folosit, el poate fi folosit ca medicament, precum a grăit Sf. Apostol Pavel către Timotei: „De acum nu bea numai apă, ci foloseşte puțin vin, pentru stomacul tău şi pentru desele tale slăbiciuni.” **(I Timotei 5; 23)**, sau poate fi ucigătorul nostru.

Cu toate urmările sale catastrofale, consumul de alcool aproape s-a triplat în ultimii zece ani în țara noastră.

Este plaga cea mai grea, cea mai ruşinoasă şi mai degradantă a Bisericii şi a țărilor ortodoxe. Pe cât este de frumoasă şi vie Biserica Ortodoxă cu slujbele sale divine, cu frumoasele ei mănăstiri şi cu marea ei tradiție

milenară unică în lume, pe atât este de dureroasă şi greu de vindecat această cumplită plagă socială care se întinde ca un cancer în rândul credincioşilor.

Pe timpul regimului comunist consumul de alcool era supravegheat şi controlat prin diverse măsuri şi mijloace. Nu existau atâtea cârciumi, băutura nu era atât de diversificată, programul acestora era foarte strict, iar femeile şi copiii nu intrau în acestea. Dar în ultimii ani alcoolismul s-a extins la toate vârstele, şi mai ales la tineri şi la femei.

Este drogul cel mai cumplit al românilor. În fiecare sat sunt mai multe cârciumi improvizate, decât magazine alimentare, care intoxică sufleteşte şi trupeşte sute de tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, împingându-i spre divorţ, spre crime, bătăi şi imoralităţi.

Cel mai jalnic este că magazinele alimentare sunt pline cu băuturi alcoolice şi cu pachete de ţigări. Chiar dacă este pus un afiş mare **„nu vindem băuturi alcoolice minorilor”** sau **„nu vindem ţigări minorilor”**, acesta este pus doar formal, deoarece cea mai multă băutură se vinde minorilor. Lângă şcoli sunt amplasate aşa-zise cafenele, dar care au în rafturi şi băuturi alcoolice şi ţigări.

Dacă mergi într-un sat, ai să descoperi un paradox: cârciuma este deschisă nonstop, iar magazinul alimentar are program până la o anumită oră. Ai surpriza să vezi oameni consumând alcool în loc să muncească. Nu mai există respect şi nici ruşine. Tinerii beau la masă cu părinţii, femeile cu bărbaţii, iar tinerele ,,domnişoare” le ţin companie domnilor ,,generoşi”.

Ce să mai discutăm de bărbați, care vin tot mai puțini la biserică. De multe ori preferă să muncească duminica sau în zi de sărbătoare, sau preferă să meargă la cârciumă unde „la un pahar de băutură”, se încarcă cu cele mai grele păcate.

Într-o zi treceam pe lângă un magazin şi am întrebat pe unii bărbați de ce nu merg la Sfânta Biserică. Unii mi-au răspuns respectuos că nu au obişnuit, dar vor încerca să vină. Pe drum un bătrânel, sprijinindu-se în baston se îndrepta spre cârciumă. L-am salutat respectuos şi l-am întrebat, printre altele:

- De ce nu încerci să vii şi la biserică?

- Este prea departe, a răspuns el.

Un altul din uşa cârciumii răspunde:

-Păi, noi mergem mereu la biserica noastră (referindu-se la cârciumă), privind spre cei care erau înăuntru şi a început să râdă în hohote.

Iată până unde a mers diavolul, l-a determinat pe om să confunde biserica cu cârciuma. Dacă duminica mergi la o cârciumă vei găsi mai mulți bărbați decât în biserică. Oare a cui este vina?

Această plagă nu are aproape niciun leac, decât boala şi osânda Lui Dumnezeu.

DESFRÂUL

Alt greu păcat înrudit cu alcoolismul şi strâns legat de firea umană, este desfrâul. Şi oare cine poate birui patima aceasta aşa de greu de stăpânit? Desfrâul a biruit împărați şi voievozi, a necinstit copii şi fecioare şi a întinat, uneori tot ce este mai sfânt în om.

Desfrâul, mai ales astăzi, face ravagii în societatea creştină şi mutilează fizic şi psihic o bună parte dintre creştini, fiind unul dintre păcatele cele mai greu de vindecat.

Vedem în zilele noastre că nu se mai pune preţ pe căsătorie, preferându-se concubinajul. Duhul vremurilor noastre estompează conştiinţa creştină; concubinii nu-şi mai trăiesc păcatul cu sfâşiere de inimă pentru situaţia în care se află şi pe care ar trebui să o depăşească. Zeci de cântăreți, prezentatori de ştiri şi alte vedete TV-modelele vremurilor noastre de azi - afirmă cu nonşalanță: „căsătoria este doar o hârtie, ce să fac cu ea. Siguranța în relație se bazează, pe cât de mult îşi doresc să fie bine, nu pe un petic de hârtie."[6]

Chiar în Vechiul Testament găsim destule cazuri de desfrâu. Primii oameni care au păcătuit înaintea lui Dumnezeu au fost Adam şi Eva. După ce au mâncat din pomul oprit, au simțit că sunt goi şi s-au acoperit cu frunze de smochin. Dar şi proorocul David a greşit trupeşte înaintea lui Dumnezeu, luând de soție pe femeia lui Urie Heteul. **(II Regi capitolul 11)** Dar David s-a pocăit de acest păcat înaintea Domnului, compunând Psalmul 50. Însă fiul său Solomon, cel de-al doilea copil al lui David cu Batseba, i-a întrecut pe toți prin acest cumplit păcat: „Regele Solomon, în afară de fata lui Faraon, a iubit şi alte multe femei străine: Moabite, ammonite, idumeiene, sidoniene, hetite şi amoriene . Adică din acele popoare pentru care Domnul

[6] Laurențiu Dumitru, Tinerii pe calea întrebărilor, Editura Egunenița, Galați 2004, p. 47

zisese fiilor lui Israel : << să nu vă duceți la ele, nici să nu vină la voi, ca să nu vă întoarcă inima voastră spre dumnezeii lor >>. De acestea s-a lipit Solomon cu dragoste. Şi a avut el şapte sute de femei şi trei sute de concubine; şi femeile i-au smintit inima lui." **(III Regi 11; 1-3)**

De asemenea, Irod Agripa, regele Samariei, care a luat de femeie pe Irodiada, soția fratelui său, a fost aspru mustrat de Sfântul Ioan Botezătorul. Pentru aceasta marelui prooroc i s-a tăiat capul. Din cauza acestui păcat şi din cauza Irodiadei, regele Irod a fost alungat de pe tron şi exilat.

Vedeți ce cumplit este păcatul desfrânării? Nimeni nu-l poate îmblânzi şi stăpâni fără ajutorul lui Dumnezeu, fără post şi rugăciune, fără voință tare şi înfrânare trupească. În predica de pe munte Mântuitorul spunea: „Că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, o face să săvârşească adulter, şi cine va lua pe cea lăsată săvârşeşte adulter." **(Matei 5; 32)**

Sfântul apostol Pavel îndemna pe Corinteni: „fugiți de desfrânare! Orice păcat pe care-l va săvârşi omul este în afară de trup. Cine se dă însă desfrănării păcătuieşte în însuşi trupul său. Sau nu ştiți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care este în voi, pe care-l aveți de la Dumnezeu şi că voi nu sunteți ai voştri? Căci ați fost cumpărați cu preț! Slăviți, dar, pe Dumnezeu, în trupul vostru şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu." **(I Corinteni 6; 18-20)**

Fiți cu luare aminte la cuvintele sfântului Apostol Pavel, care pune atât de mult accent pe trupul omului,

considerându-l templul Duhului Sfânt. Acest păcat al desfrânării angrenează şi trupul şi sufletul, ambele părți ale omului, şi, dacă sufletul este de la Dumnezeu, trupul este sfințit de Dumnezeu prin Duhul Sfănt „ Domnul de viață făcătorul”. Prin păcatul desfrânării omul alungă tot ce este divin în el şi rămâne pustiu, o cetate pustiită în care nu are loc decât păcatul.

În legea veche erau cuprinse şi pedepse cu privire la păcatul desfrânării. Iată ce scrie Moise primitorul direct al acestei legi: „De se va desfrâna cineva cu femeie măritată, adică de se va desfrâna cu femeia aproapelui său, să se omoare desfrânatul şi desfrânata. Cel ce se va culca cu femeia tatălui său, acela goliciunea tatălui său a descoperit; să se omoare amândoi, căci vinovați sunt. De se va culca cineva cu nora sa, amândoi să se omoare, că au făcut urâciune şi sângele lor este asupra lor. De se va culca cineva cu bărbat ca şi cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire şi să se omoare, că sângele lor asupra lor este. Dacă îşi va lua cineva femeie şi se va desfrâna cu mama ei, nelegiuire face, pe foc să se ardă şi el şi ele, ca să nu fie nelegiuiri între voi. Cel ce se va amesteca cu dobitoc să se omoare şi să se ucidă dobitocul. Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc, ca să se unească cu el, să ucizi femeia şi dobitocul să se omoare, că sângele lor este asupra lor. De va lua cineva pe sora sa, după tată sau după mamă, şi-i va vedea goliciunea lui aceasta este ruşine şi să fie stârpiți înaintea ochilor fiilor poporului lor. El a descoperit goliciunea surorii sale; să-şi poarte păcatul lor. Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei şi-i va descoperi goliciunea, acela a

descoperit curgerea sângelui ei şi ea şi-a descoperit curgerea sângelui său: amândoi să fie stârpiți din poporul lor. Goliciunea surorii mamei tale şi a surorii tatălui tău să n-o descoperi, că unul ca acela îşi desgoleşte trupul rudei sale şi-şi vor purta păcatul amândoi. Cel ce se va culca cu mătuşa sa descoperă goliciunea unchiului său; să-şi poarte amândoi păcatul şi fără de copii să moară. De va lua cineva pe femeia fratelui său, urâciune este, că a descoperit goliciunea fratelui său; fără copii să moară."**(Leviticul 20; 10-21)**

Mântuitorul Hristos, făcând referire la această lege spune adresanților săi: „Ați auzit că s-a zis celor de demult: *„să nu săvârşeşti adulter"*. Eu însă vă spun vouă: că oricine se uită la femeie, poftind-o, a şi săvârşit adulter cu ea în inima lui." **(Matei 5; 27-28)**

Dar, mai mult ca oricând, desfrâul ucide cel mai mult tineretul de astăzi. Dacă în vechime fecioria era o mare virtute, o podoabă de mare preț, pentru tineri astăzi fecioria a devenit ceva ruşinos. Puțini tineri îşi păstrează fecioria până la căsătorie. Puțini creştini îşi nasc toți copii şi nu fac avort, iar majoritatea dintre ei avortează, fac pază conjugală, iau medicamente anticoncepționale şi folosesc toate metodele moderne numai să nu aibă copii, netemându-se de pedeapsa lui Dumnezeu, care ne va ajunge pe toți.

Ce să mai vorbim de „căsătoriile de probă" unde oamenii trăiesc necununați atât civil cât şi religios. Trăiesc în păcat, dau naştere la copii complăcându-se în această situație păcătoasă. Când am ajuns în prima parohie, am găsit oameni care, la vârsta de 50-60 de ani erau necununați religios. I-am convins că au trăit în

păcat şi i-am cununat, dar este ruşinos şi trist să-ți participe copiii la această taină, taina unirii dintre un bărbat şi o femeie care nu mai sunt doi, ci unul singur. Ce exemplu dai tu copilului tău, ce model demn de urmat eşti copiilor tăi, dacă tu însuți trăieşti în păcat! Cel mai trist a fost când o bătrână m-a chemat să o cunun cu soțul ei, care decedase în acea dimineață. I-am explicat că nu se poate acest lucru şi ce înseamnă Taina cununiei, apoi am întrebat-o de ce nu s-au cununat până acum. Răpunsul a fost sec, spunând că nu a crezut că este atât de important.

Însă în ultimii ani desfrâul s-a extins cel mai mult la elevii minori din şcoli, îndeosebi la oraşe. Mai ales fetele cuprinse între vârsta de 13-16 ani cad pradă acestui păcat cumplit, îndeosebi datorită filmelor pornografice pe care le pot viziona, a revistelor pornografice sau cu conținut erotic, lipsei de educație religioasă şi a îmbrăcămintei indecente. Se constată o adevărată explozie sexuală apocaliptică, nemaiîntâlnită până acum la copii, care degradează în tot felul de păcate străine tinerilor de până azi. De aceea nu puține fete minore rămân însărcinate şi avortează; majoritatea dintre ele fumează, consumă droguri, stau prin discoteci şi cluburi, baruri sau cafenele şi nimeni nu le învață frica de Dumnezeu. Nimeni nu le îndeamnă spre Hristos, spre biserică şi spovedanie, iar părinții lor nu-şi fac aproape deloc datoria.

Toată lumea spune acelaşi lucru: „tinerele noastre fete nu mai ascultă de părinți.” Mamele le lasă de capul lor, nu mai învață, zac în păcate şi nimeni nu ia nicio măsură de protecție a tinerilor noştri copii.

Oare de ce tac mamele? De ce părinții privesc şi nu iau măsuri de îndreptare a comportamentului fiilor lor? De ce oare se predau prin şcoli ore de educație sexuală? De ce trebuie să îngăduim această degradare satanică a copiilor noştri? Oare unde vom ajunge cu societatea semipăgână de astăzi? Vrem să fim la fel ca în Occident?

Ştim că organizațiile oculte şi satanice din Occident, care nu cred în Dumnezeu, ne-au adus aceste urgii diabolice, ca să ne distrugă credința ortodoxă, morala creştină, evlavia stăbună, legătura vie cu Biserica lui Hristos, ca să nu mai avem copii sănătoşi, elevi cu frică de Dumnezeu, studenți eminenți şi mame cinstite cu prunci în brațe. De aceea rar vedem tineri, băieți şi fete, la Sfânta Liturghie, la Spovedanie şi la Sfânta Împărtăşanie.

Ce am împrumutat din Occident şi din America-„pământul făgăduinței”? Nimic bun, am luat obiceiuri şi tradiții păgâne. În triburile sălbatice din America bărbații aveau cercei puşi în nas, buric, în limbă, în ureche, chiar şi prin părțile intime ale corpului. Tinerii noştri atât de mult au decăzut moral, încât au împrumutat aceste vechi obiceiuri. Rezultatul este următorul: bărbați cu cercei puşi în diferite părți ale corpului, chiar copii mici (4-5 ani) poartă cu mândrie aceste podoabe. Ce să mai vorbim de tatuaje. În lumea păgână tatuarea unei părți a corpului omenesc desemna starea socială a membrului respectiv. Mai târziu cei decăzuți moral erau însemnați, de obicei criminalii şi prostituatele. Această însemnare, cu ajutorul tatuajului, se făcea pentru ca respectivii să fie evitați de ceilalți

membrii ai tribului. Cu alte cuvinte, era o ruşine să fii tatuat, să fii însemnat, erai marginalizat, exclus din societate.

Astăzi tinerii sunt mândri cu aceste desene pe corpul lor şi nu se mulțumesc doar cu un tatuaj mic, ba unii îşi tatuează aproape întreg corpul. Aceste desene au o conotație satanică, desemnând personaje diabolice. De multe ori aceste personaje desemnează grupul, clanul sau banda din care fac parte aceşti tineri sau treapta ierarhică la care se află respectivul.

Ce să mai vorbim de sărbătorile păgâne aduse din America sau din Occident şi care se țin cu atâta fast în țara noastă. Spre exemplu: Sf. Valentin (*Valentain Day*) sau Ziua Îndrăgostiților, o zi în care se dă frâu liber desfrâului. Eu, personal, o numesc ziua desfrâului, deoarece multe nelegiuiri se săvârsesc în această zi. Până şi statul încurajează această sărbătoare şi i-a dat chiar şi o conotație pornografică. Se practică aceste căsătorii fictive la care tinerii primesc şi un act de căsătorie provizoriu, dar care-i face pe tineri să creadă că pot face orice. Se practică căsătoria în tramvai, prin parcuri, în piețe etc., dar nicidecum nu se respectă cadrul legal al săvârşirii căsătoriei. Sunt încurajate concursuri în care cupluri de tineri trebuie să se sărute cât mai mult, aceste concursuri chiar fiind filmate. Să pomenim apoi de comerțul cu obiecte pornografice.

Pe de altă parte, această campanie antihristică şi antiortodoxă din şcolile sau din oraşele noastre, este susținută cel mai mult de televiziunea străină care activează în fiecare țară şi răspândeşte tot felul de filme pornografice degradante şi cu crime, cum nu sunt nici

în Occident. Televiziunea joacă un mare rol în această decădere moral-religioasă a tineretului de astăzi. Începând cu posturile pentru cei mici, desene animate, care înainte aveau un rol educativ, acum sunt pline de violență, unele chiar au şi un conținut erotic. Roboți care distrug universul, monştri fioroşi, ființe extraterestre, apoi desene în care predomină iubirea, dar nu o iubire creştinească, ci una platonică. De aceea vedem cum copiii noştri îşi confecționează arme din diferite materiale sau cum practică jocuri violente. În magazine cele mai vândute jucării nu sunt cele constructive, educative, ci armele, săbiile, maşinile de război etc. Atenție mămici! Ceea ce fac astăzi copiii dumneavoastră, asta vor face şi când vor fi mari. Nu există film care să nu cuprindă şi scene de violență sau scene erotice. Cei care difuzează aceste filme se ascund sub acel avertisment din colțul ecranului. Dar cel mai grav este că firmele de televiziune au posturi speciale pentru aduți, la care tinerii au aces liber sau mai grav unii părinți privesc împreună cu copiii lor.

Cei care nu cred în Hristos şi care Îl răstinesc din nou prin faptele lor, nu stau degeaba. Lovesc cel mai mult în țările ortodoxe, le acuză pe nedrept că îngrădesc libertatea de exprimare, ucid copiii prin avort şi desfrâu, interzic să se spună adevărul pe față şi permanent supraveghează pe toți. Suntem ca nişte străini în țara noastră, fiind conduşi din exterior. Iată în ce prăpastie ne aflăm. Şi cine ne mai poate scoate la lumină decât Hristos? Cine ne mai aude plânsul? Țara o conduc străinii, tinerii caută de lucru prin alte țări, iar noi suntem slugi în propria noastră țară. Această stare

dezolantă grăbeşte sfârşitul lumii, sfârşitul fiecărei țări şi al fiecăruia dintre noi.

De aceea, iubiți frați creştini, facem apel, în numele lui Hristos, să ne opunem tuturor metodelor anticreştine, antinaționale şi satanice, pe care duşmanii lui Hristos din toate părțile vor să le aplice în țările ortodoxe.

Părăsiți definitiv pornografia, uciderea de copii, divorțul, îmbrăcămintea necuviincioasă şi neascultarea de părinți, ca să vă miluiască Hristos , căci alcoolismul şi desfrâul sunt cele mai grele boli sufleteşti.

Însă prin Hristos toate le putem învinge, căci el merge veşnic cu noi. Să chemăm numele Lui cel Sfânt, să părăsim păcatele noastre prin pocăință şi aşa vom împărăți cu Hristos în veci.

DEGENERĂRI MORALE CONTEMPORANE

Viaţa omului pe pământ are o ţintă, adică un scop, de care creştinul trebuie să fie conştient. Este adevărat că creştinul de astăzi îşi urmăreşte scopul vieţii sale într-un anumit context social şi cultural-spiritual, marcat printr-un număr mare de mutaţii în toate domeniile activităţii umane.

Există în lume o aspiraţie spre mai multă dreptate socială între indivizi, între popoare, între naţiunile sărace şi cele bogate, manifestată prin ideea de dezvoltare umană, integrală şi solidară. Toţi oamenii vor să se bucure de viaţă ţinând cont, mai mult sau mai puţin sau chiar deloc, de prescriptele Evangheliei, a trăirii în Hristos şi cu Hristos în Biserică şi prin Biserică.

Din nefericire există astăzi, un crescendo al trăirii biologice, a cărei preocupare principală o constituie cea legată de hrană, îmbrăcăminte, plăcerile legate de viaţa omului în trup, de plăceri legate de sex cu tot cortegiul formelor şi practicilor, unele cunoscute încă din antichitate, iar altele noi şi foarte sofisticate astăzi. Toate acestea duc la degradarea firii umane şi a vieţii omeneşti.

Degenerările morale se simt astăzi în largul lor, eliberate de orice oprelişte şi cenzuri din partea statului care ar trebui să se îngrijească de sănătatea sufletească, cultural-spirituală şi duhovnicească, precum şi de cea trupească-biologică a oamenilor de toate vârstele şi îndeosebi a tineretului, de care trebuie să se ocupe concret şi deopotrivă, societatea şi Biserica.

După natura lor degenerările morale contemporane sunt multe şi felurite. Toate sunt dăunătoare relației omului cu Dumnezeu, cu sinea lui proprie, cu semenii şi cu societatea semenilor, fiindcă aproape toate sunt păcate împotriva firii.

Mă voi opri doar asupra unora dintre degenerările morale care macină societatea contemporanã şi în special tinerii:

a). Privind viața conjugală şi de familie

1. *Avortul şi practicile avortive*

Căsătoria şi familia sunt două instituții umane, care au apărut încă de la începutul vieții primilor oameni şi au dăinuit de-a lungul istoriei neamului omenesc. Orice om aparține unei familii, chiar dacă nu-şi întemeiază el propria familie, el este membru familiei din care se trage.

Căsătoria şi familia nu sunt o creație artificială care s-ar putea modifica sau suprima după placul fanteziei fiecăruia. După învățătura bisericii creştine, căsătoria şi familia sunt două aşezăminte divine care constituie temelia vieții sociale.

Scopul căsătoriei şi a familiei, ca legătură naturală pe viață între un bărbat şi o femeie, consfințită şi întărită haric prin Taina Cununiei, constituie împlinirea reciprocă a celor doi, prin dăruiri şi primiri reciproce, dezvoltarea lor personală în unitatea copersonală realizată, înfrânarea trupească consfințită de cei doi şi îndeosebi realizarea unei stări tot mai depline în iubirea dintre soți, în vederea împlinirii

reciproce, precum şi înmulţirea, dăinuirea şi fortificarea omenirii.

Procreerea este o binecuvântare a lui Dumnezeu. Ea rămâne o menire vrednică de împlinit, de către cei doi şi este o menire naturală şi sfântă a vieţii conjugale: „Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: << Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietăţile ce se mişcă pe pământ şi peste tot pământul>>". **(Facere 1; 28)** Transmiterea vieţii, fiind implicată în însuşi chipul lui Dumnezeu din om, ea trebuie să fie spiritualizată de cei doi, odată cu transfigurarea propriei lor condiţii umane. Procrearea este legată de puterea creatoare de viaţă a iubirii. Aceasta, procrearea, implică şi ridică multe probleme, care aparţin în primul rând conştiinţei morale.

Omul este o fiinţă conştientă şi liberă, este o persoană de comuniune. Iubirea conjugală implică deopotrivă conştiinţa şi libertatea omului, şi anume conştiinţa morală. Iubirea conjugală şi viaţa conjugală implică şi conştiinţa şi libertatea voinţei, şi de aici - responsabilitatea personală a celor doi şi coresponsabilitatea morală a acestora. Deci, cei doi sunt împreună responsabili în actele lor de viaţă şi iubire conjugală. De aici reiese noblețea procreaţiei voluntare, faţă de cea întâmplătoare sau silită.

Numai aşa putem înţelege frumuseţea şi menirea familiei creştine. O familie sănătoasă din punct de vedere spiritual-morală, procură membri sănătoşi pentru societatea şi comunitatea eclesiastică, procură membri

pentru societățile superioare, pregătindu-i mai întâi pentru viața socială.

Practicarea avortului atât în cadrul căsătoriei, cât şi în cadrul relațiilor extraconjugale şi întâmplătoare este o crimă calificată împotriva vieții umane, în general, şi a copilului, în special, în ciuda faptului că practicarea lui este întâlnită pe tot parcursul istoriei omeneşti, ca o realitate, din nefericire, constantă, apărată şi justificată de mulți reprezentanți ai omenirii. Ierburi şi practici care provoacă avortul sunt cunoscute şi folosite din cele mai vechi timpuri şi aproape la toate popoarele, mai mult sau mai puțin civilizate.

Fătul a fost socotit întotdeauna şi în mod constant om deplin, dar în devenire. Întreruperea artificială a sarcinii a fost considerată crimă, şi anume omucidere. Conştiința morală a omului n-a considerat fătul mai puțin om decât adultul, desigur un om în plină creştere şi manifestare chiar în pântecele mamei sale. De aceea, după jurământul lui Hippocrates, considerat de toți jurământul medical, medicul ca slujitor prin excelență a vieții, mărturiseşte sub formă de jurământ în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor: „*Nu voi încredința nimănui otrăvuri dacă-mi va cere şi nici nu voi îndemna la aşa ceva; tot astfel nu voi încredința nici unei femei leacuri care să o ajute să lepede ...*”.[7]

De-a lungul timpului au existat mai multe concepții cu privire la avort, acesta şi practicarea lui considerându-se fie o problemă indiferentă din punct de vedere moral, precum fumatul, fie o problemă strict

[7]http// *www.contraboli.ro/juramantul-lui-hipocrate*

personală a mamei, îndreptățită să procedeze ca atare, fie o crimă împotriva familiei, a firii umane sau a societății.

După învățătura creştină, avortul a fost întotdeauna considerat o întreită crimă:

- împotriva Lui Dumnezeu, izvorul vieții
- împotriva firii şi vieții umane
- împotriva societății

Zămislirea şi naşterea unui prunc este o taină a colaborării lui Dumnezeu cu părinții acestuia. Cele două componente ale firii umane, sufletul şi trupul, sunt prezente în acelaşi timp în fătul zămislit. Existența în sânul mamei a unei suflări de viață din clipa conceperii, datorită intervenției creatoare a lui Dumnezeu, este pentru învățătura ortodoxă un adevăr absolut.

Sfântul Grigorie de Nyssa, făcând o comparație a omului cu bobul de grâu, care cuprinde în sine toată specia plantei respective, spune că: ,,nu este drept a zice nici că sufletul e înaintea trupului şi nici că trupul este fără suflet, ci amândouă au un unic început întemeiat, după rațiunea lui mai înaltă, în voia primă a lui Dumnezeu."[8] De aceea, orice atentat împotriva fătului (ou fecundat, embrion, fetus), odată conceput, este un atentat împotriva unui om întreg, format din trup şi suflet.

Mijloacele prin care se săvârşeşte avortul sunt multe şi de diferite feluri: provocări mecanice,

[8] Sf. Grigorie de Nyssa, Despre facerea omului, în colecția ,,P.S.B.", Vol. 30, traducere de Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, E.I.B.M.B.O.R. Bucureşti 1987, pag. 55

administrări de substanțe avortive, intervenții chirurgicale, etc., scopul tuturor acestora fiind acelaşi. Indiferent de practicile folosite avortul este un act voluntar care constă într-o ucidere de viață omenească. De aceea uciderea pruncilor în pântece este păcat împotriva firii omului, împotriva societății şi împotriva lui Dumnezeu.

Putem să punem întrebarea: Cine sunt vinovații avortului? Pentru femeia care a săvârşit avortul, vina pentru păcatul săvârşit şi durerea suportată sunt destul de mari. Desigur cea mai mare parte din vină îi revine femeii care a consimțit crima. Vinovați în aceeaşi măsură sunt apoi cei care au încurajat-o şi toți cei care au participat la săvârşirea acestui cumplit păcat, adică toți cei care i-au fost complici. Mai există şi acel avort involuntar, prin care femeia pierde sarcina din diferite motive. Şi în acest caz femeia are acelaşi păcat, dar nu atât de grav ca în cazul avortului voluntar. Una este o faptă săvârşită în mod conştient şi liber şi alta este în mod inconştient, fără voia ta. Alți factori externi au dus la săvârşirea acestei fapte.

În primul caz biserica condamnă cu asprime acest păcat, iar toți cei implicați în acest act trebuie să săvârşească o perioadă lungă de pocăință. În primul rând femeia este oprită de la Taina Împărtăşaniei timp de şapte ani, apoi trebuie să nu mai facă avort niciodată, participarea permanentă la Sfânta Biserică, metanii şi milostenie şi multă rugăciune. Pentru cei care au participat în mod indirect, complicii, şi ei trebuie să se spovedească şi ei pot fi opriți de la Taina Împărtăşaniei, dar pe o perioadă mai scurtă, căință îndelungată prin

post, rugăciune, milostenie şi participarea la sfintele slujbe.

În cel de al doilea caz, avortul involuntar, femeia trebuie să se mărturisească pentru a primi dezlegarea duhovnicului, iar canonul este unul mai puțin aspru şi anume oprirea de la Taina Împărtăşaniei pe o perioadă mai scurtă, metanii, rugăciuni multe, post şi milostenie precum şi participarea activă la Sfânta Biserică. Femeia trebuie să-L roage pe Dumnezeu să o învrednicească de a-i dărui copii, pentru că de fapt acest lucru doreşte, dar din diferite motive nu poate purta sarcina. În acest caz, după rostirea rugăciunii de dezlegare de păcate din cadrul Tainei Spovedaniei, preotul trebuie să citească din Molitfelnic acea rugăciune pentru femeia care a lepădat.

Prin urmare, dobândirea de copii a fost văzută încă din Vechiul Testament ca un dar şi ca o binecuvântare din partea lui Dumnezeu, nouă oamenilor: „ Îngerul ce m-a izbăvit pe mine de tot răul să binecuvinteze pruncii aceştia, să poarte ei numele meu şi numele părinților mei: Avraam şi Isaac, şi să crească din ei mulțime mare pe pământ.” **(Facere 48; 16)** sau cum rosteşte psalmistrul David: „Fericiți toți cei ce se tem de Domnul, care umblă în căile Domnului. Rodul muncii mâinilor tale vei mânca. Fericit eşti; bine-ți va fi. Femeia ta ca o vie roditoare, în laturile casei tale; fiii tăi ca nişte vlăstare tinere de măslin, împrejurul mesei tale. Iată, aşa se va binecuvânta omul, cel ce se teme de Domnul. Te va binecuvânta Domnul din Sion, şi vei vedea bunătățile Ierusalimului în toate zilele

vieţii tale. Şi vei vedea pe fiii fiilor tăi. Pace peste Israel. ” **(Psalmul 127)**

Lipsa de copii a fost socotită ca o ocară şi ca o pedeapsă de la Dumnezeu: „Veseleşte-te, cea stearpă, care nu năşteai, dă glas şi strigă tu care nu te-ai svârcolit în dureri de naştere, căci mai mulţi sunt fiii celei părăsite, decât ai celei cu bărbat, zice Domnul.” **(Isaia 54; 1)** Îngerul Domnului îi spune preotului Zaharia: „Şi bucurie şi veselie vei avea şi, de naşterea lui, mulţi se vor bucura.” **(Luca 1; 14)**, iar Fecioara Maria rosteşte către Elisabeta, mama sfântului Ioan Botezătorul: „ Măreşte suflete al meu pe Domnul. Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.” **(Luca 1; 46-48)** Hristos preţuieşte copiii, ca fiind obiectivele proniei divine, pe care nimeni nu are voie să-i ocărască sau să-i disprețuiască şi cu atât mai mult să-i ucidă: „ Lăsaţi copiii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci a unora ca aceştia este Împărăţia lui Dumnezeu.” **(Marcu 10; 14)**

De aceea, nu numai defăimarea căsătoriei este osândită de Hristos şi de Biserică prin canoane, ci şi pregătirea şi practicarea mijloacelor avortive, şi a tuturor mijloacelor şi măsurilor de provocare sau de întrerupere a sarcinilor.

În concluzie, pentru avort o femeie este împiedicată 10 ani de zile de a se împărtăşi cu Trupul şi Sângele Domnului, aşa cum spune canonul 2 al Sfântul Vasile cel Mare[9]. La fel şi bărbatul dacă îşi dă acordul

[9]*http//comptepv.typepad.fr/canonice/2009/07/canoanele-sfinților-părinți.html*

pentru uciderea copilului. Primesc aceeaşi pedeapsă cei care ajută la săvârşirea avortului, în speță medicii ginecologi sau asistentele medicale: oprirea 10 ani de zile de a se împărtăşi cu Trupul şi Sângele Domnului. La fel, femeile care încearcă să stopeze evoluția sarcinii indiferent de stadiul ei, sunt împiedicate 10 ani de zile de a se împărtăşi cu Trupul şi Sângele Domnului.

Sfântul Ioan Postitorul este mai îngăduitor şi coboară pedeapsa neapropierii de Sfânta Împărtăşanie până la 3 ani.

Pravila cea Mare numită „Îndreptarea Legii", la pagina 245 spune: „Femeia de-şi va ucide pruncii la naştere de bună voie, în toate zilele vieții ei să se pocăiască. Femeia care-şi strică pântecele ca să nu nască copii, zece ani să se pocăiască, doi ani să stea în curtea bisericii, trei ani să stea lângă uşa bisericii, ascultând Scripturile, alți patru ani să stea cu catehumenii în tinda bisericii (în pronaos) până ce zice diaconul: „Cei chemați ieşiți..." Iar un an să stea cu credincioşii la Liturghie şi apoi să se împărtăşească. " [10]

Contracepția este o formă modernă de a „strica cu meşteşugiri pe feți în pântece" sau de a împiedica apariția unui nou prunc de către cei ce „iau doctorii" (pastile, injecții, operații de sterilizare, etc). Prin urmare, contracepția prin mijloacele moderne de astăzi se supune aceloraşi canoane pentru păcatul săvârşit de „femeia care va lua ierburi ca să nu nască copii", adică oprirea 10 ani de la împărtăşirea cu Sfintele Taine, dacă

10 Pravila cea Mare sau Indreptarea legii 1652, Editura Academiei Republicii Populare Române, Bucureşti 1962, p. 245

situația este gravă şi penitentul nu arată pocăință, şi minim 3 ani dacă cel păcătos vrea să-şi îndrepte viața şi să accepte posibilitatea apariției pruncilor.[11]

Facem precizarea că şi bărbații care îşi îndeamnă femeile să se ferească de a avea copii sunt supuşi aceluiaşi canon ca şi femeile.

În ultimă instanță duhovnicul este cel care va hotărî perioada pentru care creştinul va fi oprit de la Sfânta Împărtăşanie, în funcție de dorința penitentului de a se îndrepta, după cercetarea inimii lui. Oprirea de la Sfânta Împărtăşanie a celor care se feresc să aibă copii nu este nicidecum o negociere cu duhovnicul. Sfinții Părinți spun clar în Colecția de Canoane după care se ghidează Biserica Ortodoxă că ferirea de prunci sau lepădarea lor aduce automat pedeapsa îndepărtării creştinului de la Sfânta Împărtăşanie, pentru a realiza gravitatea acestui păcat.

Preoții duhovnici care acceptă să ofere Sfânta Împărtăşanie celor care-şi omoară copiii în pântece, celor care se feresc de naşterea de prunci şi celor care trăiesc în desfrânare, mare păcat săvârşesc, şi îşi iau asupra lor osândă, ca unii ce nu sunt în Duhul Bisericii şi nu fac voia lui Dumnezeu.

2. *Sterilitatea voluntară*

Sterilitatea voluntară vrea să fie sau pretinde a fi o prevenire a avorturilor. În contextul civilizației de astăzi, soții, în majoritatea cazurilor, nu mai sunt

[11] http//*www.ortodoxiatinerilor.ro/.../19180-canoan**e**-ortodoxe-contraceptie-avo...*

dispuşi să asculte de imperativele naturii. Ei nu le mai respectă decât în măsura în care legile vieţii concordă cu dispoziţiile sau preferinţele lor. Parcă în nicio altă situaţie, oamenii nu-şi dovedesc independenţa lor într-o autonomie personală ca în cazul aşa-zisei vieţi intime, bucurându-se de toate plăcerile ce ţi le oferă, dar refuzându-i sarcinile şi consecinţele fireşti. Cei doi iau sau caută precauţiile ca să dejoace planurile naturii. Lucrarea naturii este împiedicată, iar sterilitatea voluntară se substituie fecundităţii.

Cauzele sterilităţii sunt mai multe. Dacă există o sterilitate care apare ca o consecinţă a viciilor pe seama cărora cineva s-a lăsat şi care este pe deplin vinovată, sau o sterilitate datorată unor cauze mai puţin vinovate, survenite în urma unor neîngrijiri a sănătăţii din motive variate, există şi o altă sterilitate care nu poate fi condamnată. Există căsnicii fără copii, în care cei doi, sau unul dintre cei doi, să fi urmărit aceasta, şi anume căsnicii nu mai puţin onorabile decât cele cu copii şi de o valoare morală ireproşabilă. Mai există şi un alt fel de sterilitate nevinovată, rezultată în mod artificial, în urma unei operaţii chirurgicale de necesitate pentru a salva viaţa unui membru al familiei.

Sterilitatea voluntară, căutată şi realizată artificial, pune sub semnul întrebării însuşi sensul căsătoriei, iar în afara căsătoriei pune sub semnul întrebării sănătatea fizică însăşi, dar şi sănătatea şi deplinătatea vieţii spirituale şi duhovniceşti. Biologicul nu trebuie distrus, ci disciplinat şi prevmatizat, biologicul trebuie pus în slujba spiritului, a urcuşului duhovnicesc spre Dumnezeu.

Metodele sterilității voluntare fac din plăcerea trupească un scop în sine al legăturii conjugale şi legitimează intervențiile capabile să împiedice transmiterea vieții. În afara căsătoriei, aceste metode sunt în slujba dezmățului, a prostituției, cu tot cortegiul ei de consecințe devastatoare pentru sănătatea trupului şi a vieții morale.

O altă înfățişare pe care a luat-o acțiunea de destrămare a familiei prin nesocotirea scopului ei principal – naşterea de prunci – îl constituie aşa numitul *birth-control*- controlul naşterilor, prin care se urmăreşte să se evite zămislirea şi deci să se înlăture fructul căsătoriei, naşterea de prunci.

Această acțiune a depăşit cadrul teoretic şi a intrat în faza practicii oficiale în multe țări. Astfel, însuşi consiliul Federal al Bisericilor lui Hristos din America, urmând pilda Conferinței de la Lamberth a episcopilor anglicani, a decretat legitatea şi caracterul moral al mijloacelor anticoncepționale folosite de către cei căsătoriți.

Planingul familial ca disciplină de studiu în şcoală şi ca metodă de lucru în societatea zilelor noastre pentru planificarea vieții în familie, mai exact pentru planificarea vieții intime a celor doi în familie, are ca obiectiv principal disocierea sexualității de procreație, cu ajutorul pilulei anovulatorii. Revoluția lui Pincus şi Rock, realizată cu ajutorul pilulei anovulatorie, a fost precedată de o altă revoluție, petrecută în conştiința

omenirii occidentale contemporane secularizate, prin decretarea liberalizării avorturilor.[12]

Sterilitatea voluntară este o deviere morală, nu mai puțin avară şi păcătoasă, axată pe metode artificiale, care face din voluptatea sexuală un scop în sine, călcând în picioare viața, disociind sexualitatea de procreație. Fiind un păcat contra firii, sterilitatea voluntară este un păcat contra lui Dumnezeu.

Planingul familial, care este, prin consecințele sale un laborator de pruncucideri, este o realitate a moralei zilelor noastre, dar nu a moralei creştine, ci a moralei secularizate care a pierdut sensibilitatea relației omului cu Dumnezeu, dar şi misterul persoanei umane însăşi dacă avem în vedere faptul că omul a fost creat „după chipul şi asemănarea Lui Dumnezeu.” **(Facere 1; 27)**

Planningul tehnic constă din orice intervenție mecanică sau medicamentoasă prin care se împiedică concepția, iar planningul „natural” înseamnă evitarea concepției prin evitarea perioadei lunare de fecundație a femeii, respectiv prin metoda Ogino-Knaus.[13]

Mijloacele concrete prin care se obține planningul tehnic sunt, în ordinea durității şi gravității: avortul, sterilizarea chirurgicală, pilula anovulatorie, contracepțiile injectabile, dispozitivul intrauterin (steriletul) şi prezervativul.

[12]http// *scararai.tripod.com/contraceptia.html*
[13] http//*www.crestinortodox.ro/sanatate.../familia*-planningul-familial-*72633.htm...*

Aşa numitul *birth-control* este chiar mai condamnabil decât avortul, întrucât uneşte pasiunea gingaşă a dragostei cu calculele reci ale raţiunii.

Pe lângă faptul că toate aceste ideologii şi practici sunt antivitale şi antiumane, ele nesocotesc faptul constatat de medicină că, în timp ce orice avort primejduieşte sănătatea femeilor, orice naştere are un efect regenerator şi împlinitor asupra organismului ei.

În continuare am să arăt mai pe larg netemeinicia acestor practici anticreştine în lumina Sfintei Scripturi şi a Sfintei Tradiţii.

De la început voi arăta că eludarea legii de perpetuare a speciei umane prin mijloace artificiale echivalează cu uciderea intenţionată, care-i condamnată de porunca a VI-a din Decalog: „Să nu ucizi.” **(Ieşire20; 13)**

Chiar Mântuitorul spune: „Cine scoate sabie de sabie va muri” **(Matei 26; 52)**, iar în Apocalipsă citim: „Cine duce în robie de robie are parte; cine cu sabia va ucide trebuie să fie ucis de sabie.” **(Apocalipsă 13; 10)** În Mărturisirea Ortodoxă, uciderea este socotită păcat strigător la cer.

Creştinismul binecuvintează nunta: „Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: „Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietăţile ce se mişcă pe pământ şi peste tot pământul.” **(Facere 1; 28)**, iar în alt loc spune: „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el.” **(Facere 2; 18)**

Mântuitorul se adresează fariseilor care-L ispiteau: ,, N-ați citit că cel ce i-a făcut de la început i-a făcut bărbat şi femeie? Şi a zis: Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup. Aşa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Ceea ce a unit Dumnezeu omul să nu despartă." **(Matei 19; 4-6)**

Preluând învățătura Mântuitorului despre căsătorie, Sfântul Apostol Pavel îi învață pe Corinteni astfel: ,,dar din cauza desfrânării, fiecare să-şi aibă femeia sa, şi fiecare femeie să-şi aibă bărbatul său. Bărbatul să-i dea femeii iubirea datorată, asemenea şi femeia bărbatului. Femeia nu este stăpână pe trupul său, ci bărbatul; asemenea nici bărbatul nu este stăpân pe trupul său, ci femeia." **(I Corinteni 7; 2-4)**, iar Efesenilor le redă aceleaşi cuvinte pe care le-a rostit Hristos: ,,De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup. Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos şi în Biserică." **(Efeseni 5; 31-32).** Tot Apostolul Pavel îi spune lui Timotei, ucenicul său, pe care-l lăsase în Efes că femeia: ,, se va mântui prin naştere de fii, dacă va stărui, cu înțelepciune, în credință, în iubire şi în sfințenie" **(I Timotei 2; 15);** şi tot el îndeamnă pe văduvele încă tinere să se căsătorească ca să aibă copii, să fie mame de familie: ,,vreau deci ca văduvele tinere să se mărite, să aibă copii, să-şi vadă de casă, şi să nu dea potrivnicului niciun prilej de ocară." **(I Timotei 5; 14)**

În rânduiala Sfintei Taine a Cununiei se găsesc rugăciuni pentru rodnicia căsătoriei, iar în epitemiile de

la spovedanie se combat toate abaterile de la porunca dată primilor oameni.

Sfântul Apostol Pavel condamnă abstinența impusă, împdemnându-i pe adresanții săi să se ferească de desfrânare **(I Corinteni 5- 6)**.

Pentru cei ce îndeamnă la înfrânarea de la procreare şi nu socotesc drept virtute fecioria, Sfinții Părinți au rânduit pedepse bisericeşti. Astfel, canonul 9 al Sinodului de la Gangra precizează: „Dacă cineva se dedică fecioriei şi înfrânării, nu pentru bunătatea şi sfințenia fecioriei, ci pentru că scârbindu-se, se îndepărtează de căsătorie să fie anathema."[14]

Dar nu numai defăimarea căsătoriei este osândită, ci şi îndeletnicirea cu pregătirea mijloacelor de avort şi pentru lepădarea voită a fătului: „Femeile care dau medicamente provocatoare de avort şi cele ce primesc otrăvurile omorâtoare de prunci, să se supună pedepsei ucigaşului", precizează canonul 3 al sinodului Trulan[15]. Canonul 21 al sinodului de la Ancira zice: „ Pe femeile care sunt desfrânate şi-şi omoară fătul şi se îndeletnicesc cu pregătirea mijloacelor de avort, hotărârea de mai înainte le-a oprit până la ieşirea din viață şi această hotărâre se ține îndeobşte. Dar, găsind ceva spre a le trata mai blând, am hotărât ca vreme de 10 ani să împlinească în penitență, potrivit treptelor hotărâte."[16]

---

[14]http// *www.crestinortodox.ro/istoria-bisericii/sinodul-gangra-126033.htm*
[15]http//*www.crestinortodox.ro/canoane/Canoane-sinod/Canoanele-Sinodului-Tr...*
[16] http//*www.crestinortodox.ro/canoane/Canoane-sinod/Canoanele-primului-Sin.*

Sfinții Părinți ne-au poruncit să considerăm sinucigaşi pe cei ce se mutilează singuri şi ucigaşi pe cei ce mutilează pe alții, pentru că acestea sunt acte împotriva vieții.

Datoria de a naşte copii reiese şi din canoanele ce opresc desfrânarea şi păcatele împotriva firii, păcate pe care sfântul Grigorie de Nyssa le consideră egale cu adulterul.

Sfântul Vasile cel Mare, în Canonul 52, consideră tot atât de vinovate pe femeile care suprimă fătul ca şi pe cele care-şi părăsesc copiii, nu-i hrănesc şi-i expun milei publice. Femeile care îşi omoară pruncii în pântece, care avortează sau fac raclaj, 10 ani să nu se împărtăsească, iar dacă se feresc să nu facă copii, 1 an să nu se împărtăsească. Femeia care pierde pruncul fără voia ei, 1 an să nu se împărtăsească. [17]

Canonul 36 al Sfântului Ioan Postitorul prevede că femeii care nu se îngrijeşte de fătul său şi din cauza neglijenței avortează i se dă pedeapsa pentru ucidere cu premeditare.[18]

Sfântul Iustin Martirul şi Sfântul Clement Alexandrinul (Stromata) afirmă că omului nu-i este îngăduit să se căsătorească decât în vederea continuării speciei umane şi pe de altă parte căsătoria este o piedică în calea desfrânării.

Fiind un act direct împotriva vieții umane, avortul în sine şi diferitele practici şi mijloace folosite în comiterea acestuia sunt cuprinse şi interzise prin

[17] http//*ro.scribd.com/doc/30063952/Canoanele-Sf-parinti-Vasile-Cel-Mare*
[18] http//*comptepv.typepad.fr/canonice/2009/07/canoanele-întregitoare.html*

însăşi porunca a VI-a a Decalogului: ,,Să nu ucizi. ” **(Deuteronom 5; 17)**

b). Privind viața intimă. Aberații sexuale

1. *Homosexualitatea*

În Noul dicționar Universal al limbii române găsim următoarera definitie: ,,homosexualitatea f. atracție sexuală anormală față de personae de acelaşi sex.”[19]

Homosexualitatea bărbătească se mai numeste ,,pederastie” sau ,,Uranism”, iar homosexualitatea feminină se numeşte ,,Lesbianism” sau ,,safism”. Noțiunea de homosexualitate desemnează preferința pentru personae de acelaşi sex. Termenul de ,,homo”, însemnând ,,acelaşi”, provine din limba greacă şi este diferit de similarul ,,homo”, semnificând om, din limba latină. În Statele Unite şi Anglia, homosexualii preferă să se denumească gay(s). Pentru femeile cu preferințe homosexuale se utilizează termenul de lesbiene, care provine de la insula Lesbos, unde a locuit vestita poetă Sapho, care, deşi a fost căsătorită şi a avut copii, a slăvit în poeziile sale iubirea între femei.[20]

După invățătura bisericii Dumnezeu a făcut pe om ,,după chipul său, după chipul lui Dumnezeu l-a făcut, a făcut bărbat şi femeie.“ **(Facere 1; 27)** Aceasta, perechea umană, este un adevăr atestat de revelația

[19] Noul dicționar universal al limbii române, ediția a II-a , Editura Litera Internațională , Bucureşti 2007, p. 573

[20] Pr. Dr. Gheorghe Istodor, Iubirea creştină şi provocările contemporane, Editura Sigma, Bucureşti 2006,p.112

naturală. Bărbatul şi femeia sunt componente ale noţiunii de om.

Dacă dimensiunea creatoare este o caracteristică a întregii naturi, homosexualitatea este o negare a acesteia. Dacă homosexualitatea s-ar răspândi la nivelul biologic al animalelor, creaţia întreagă ar ajunge în pragul dispariţiei**.**

Nu totdeauna şi de către toţi, homosexualitatea a fost interpretată şi aplicată la fel. Dacă unele popoare antice o respingeau ca pe un defect, ca pe o pervertire a naturii sau ca un mare păcat faţă de Dumnezeu, altele în schimb, au acceptat-o şi chiar au cultivat-o. Dacă la început a fost repudiată şi pedepsită ca o perversiune, apoi a fost considerată boală, astăzi este acceptată ca o minoritate sexuală. Dacă în Italia şi Cipru este interzisă, în majoritatea ţărilor europene, în numele dreptului omului, i se creează cadrul legal de afirmare, fixându-se chiar şi vârsta de la care poate fi practicată. Astfel, în Suedia copiii de 15 ani pot să-şi practice liber această aptitudine sexuală, în Elveţia la 16 ani, iar în Franţa la 18 ani.

În ultimii ani observăm propaganda făcută de mulţi şi mai ales de aşa-numita ,,Epoca Nouă"(New Age), conform căreia bărbaţii trebuie să devină mai feminini, să lase să se ilumineze ,,partea feminină" a lor şi să o arate.[21]

Homosexualitatea este o tulburare şi o aberaţie specifică omului. Se încearcă astăzi mărturii şi în comportamentul animalelor, arătând unele

[21] Ibidem, p. 115

comportamente ale acestora, dar total lipsite de relevanță pentru ceea ce vor să demonstreze.

Pentru a înțelege mai bine aceste poziții contradictorii se cuvine să facem o privire comparativă de ansamblu între mentalitatea lumii vechi şi mentalitatea omului modern, iar apoi să vedem care este poziția Bisericii Ortodoxe față de homosexualitate.

În lumea păgână, homosexualitatea nu era socotită păcat, fiindcă evlavia avea un caracter formal şi exclusiv cultic. Mai mult decât atât, erau cazuri când desfrâul era ridicat la rangul de cult, ierodulele (cele sfințite) depunând costul desfrâului în vistieria templului. Nu se exercita niciun efect punitiv din partea statului, fiindcă nu erau elaborate legi anume privind perversiunea sexuală. Istoricii îi citează chiar şi pe unii împărați şi conducători de armate având astfel de metehne. În astfel de situații, homosexualitatea, în mentalitatea celor vechi, era considerată un mod de exprimare a naturii umane, asemenea heterosexualității. Se puneau în discuție modurile ei de exercitare, fiind condamnate doar abuzurile şi violurile la adresa copiilor.

Pentru iudeii monoteişti, cunoscători ai voii şi poruncii adevăratului Dumnezeu, desfrâul era un păcat. E firesc, apoi ca într-un stat teocratic, acest păcat, considerat delict antisocial, să fie aspru pedepsit. În acest context, homosexualitatea era considerată ca o întinăciune în fața lui Dumnezeu, atrăgând blestemul Lui, asemenea împreunării cu dobitoacele: „ Să nu te culci cu bărbat, ca şi cu femeie; aceasta este spurcăciune. Cu niciun dobitoc să nu te culci, ca să-ți

verşi sămânța şi să te spurci cu el; nici femeia să nu stea la dobitoc, ca să se spurce cu el, aceasta este urâciune" **(Leviticul 18; 22-24)**, fiind pedepsită cu moartea **(Leviticul 20; 13-16)**. Atât de mare urâciune era acest păcat în fața lui Dumnezeu, încât locuitorii cetăților Sodoma şi Gomora au fost osândiți la pieire slobozind peste ei Dumnezeu ploaie de pucioasă şi foc din cer. **(Facerea 19; 24)** De aici şi numele păcatului de sodomie, după numele cetății distruse.

După învățătura ortodoxă, homosexualitatea este un act contra firii, iar în fața lui Dumnezeu o nelegiuire, adică un păcat greu împotriva lui Dumnezeu, Creatorul şi Proniatorul lumii. Cei care sunt vinovați de acest păcat, sunt voitori de rău, urâtori de Dumnezeu, aşa cum spune apostolul Pavel în epistola către Romani: „Pentru aceea Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci şi femeile lor au schimbat firească rânduială cu cea împotriva firii; Asemenea şi bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeieşti, s-au aprins în pofta lor unii pentru altii, bărbați cu bărbați, săvârşind ruşinea şi luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor. Şi precum n-au încercat să aibă pe Dumnezeu în cunoştință, aşa şi Dumnezeu i-a lăsat la mintea lor fără judecată, să facă cele ce nu se cuvine. Plini fiind de toată nedreptatea, de desfrânare, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pismă, de ucidere, de ceartă, de înşelăciune, de purtări rele, bârfitori, grăitori de rău, urâtori de Dumnezeu, ocărâtori, semeți, trufaşi, lăudăroşi, născocitori de rele, nesupuşi părinților." **(Romani1; 23-30)**

Faptul este incriminat numai în Epistola către Romani, ceea ce arată că practica homosexualității şi a

lesbianismului era răspândită mai ales în Roma, în apusul Europei, adică în vestitul Occident de astăzi. Textele amintite ne duc la concluzia că homosexualitatea şi lesbianismul constituia în Vechiul Testament, grave păcate împotriva firii, adică o alterare a fiinţei umane şi o ocară la adresa lui Dumnezeu, care a rânduit toate după a lui înţelepciune, spre binele şi fericirea creaţiei şi a omului înşuşi.

Fiind o practică contra firii, aducând alterarea firii umane şi chiar moartea, homosexualitatea este un păcat strigător la cer, la fel de grav ca şi uciderea şi sinuciderea.

Cei care sunt stăpâniţi de acest grav păcat trebuie să urmeze un lung proces de pocăinţă. Sfinţii Părinţi recomandă oprirea de la Sfânta Împărtăşanie timp de cinsprezece ani, precum şi un post aspru, doar hrană uscată, aşa cum spune Sfântul Ioan Postitorul, precum şi 200 de metanii.

Prin acest canon, se urmăreşte conştientizarea, în mintea omului împătimit sau înclinat spre această patimă, a gravităţii morale şi biologice a homosexualităţii pentru viaţa omului în trup şi pentru sufletul său pe calea mântuirii, şi să ofere omului un remediu fizic şi un tratament duhovnicesc. Trebuie vindecat mai întâi sufletul, adică mintea care s-a coborât şi s-a pus în slujba simţirii deztrăbălate, restaurând în ea convingerea că există o ordine divină a firii, fără de care nici nu poţi distinge limitele între normal şi anormal, sănătos şi bolnav, bine şi rău. Homosexualitatea nu este un act paranormal, cum o cataloghează unii, ci este pur şi simplu un act contra

firii. Pentru aceasta ea nu poate fi considerată o alternativă de viață, un model de viață; homosexualitatea nu este viață ci antiviață, nu paranormal, ci total împotriva firii, împotriva ordinii, împotriva normalului, împotriva omului şi nu pentru om.

Homosexualitatea este un comportament sexual aberant, deviant, deosebit de periculos prin consecințele sale nemijlocite asupra partenerilor, cât şi prin consecințele imprevizibile dar multiple asupra societății întregi. Este mai mult decât o boală ce priveşte un număr restrâns de indivizi, este un fenomen care vrea să devină un fenomen de masă, cuprinzând atât pe cei dependenți de droguri cât şi pe alții aflați în situații materiale critice, pentru dobândirea de bani şi daruri materiale din partea celor împătimiți. Proliferarea acestei plăgi printre cei dezavantajați de soartă, printre handicapați şi copiii străzii, prin şcoli, cămine şi internate, puşcării şi chiar armată, beneficiază şi de legislația indecisă a multor state privind incriminarea şi sancționarea acestei boli şi practici, precum şi de interpretarea foarte diferită a Declarației universale a Drepturilor omului, dată acesteia de diferiți jurişti, filosofi, sociologi şi chiar reprezentanți ai unor religii. În plus trebuie să amintim pe reprezentanții sectelor şi mişcărilor zise religioase, anarhice şi satanice, apărute în țara noastră prin import din Apus şi cu concursul unor pretinşi intelectuali, certați cu disciplina şi cu Biserica, subvenționate masiv de anumiți factori, persoane şi asociații satanice de peste hotare.

Homosexualitatea este o problemă acută şi în special o problemă pentru societatea românească actuală. Două sunt cauzele acestei probleme:

a). din faptul că numărul prozeliților sporeşte, contaminând familia şi societatea civilă, amenințând prin această practică specia umană.

b). din faptul că homosexualii nu acceptă doar să fie tolerați, ci se solidarizează şi pretind cu neruşinare să fie instituționalizați, să fie recunoscuți pe plan legislativ, să se recunoască în interiorul ordinii de drept că ei există ca subiecte de drept, că pot încheia căsătorii, după cum s-a încheiat în unele țări (Anglia, Olanda, Finlanda), că au drepturi menite să le asigure un statut juridic şi protecție legală.

În sprijinul pretențiilor lor, aceste grupuri de indivizi se autoproclamă ca fiind minorități şi cer protecție legală, sub acest fals paravan, şi invocă mereu ,,drepturile omului". Se ştie că dreptul priveşte comunitatea inşilor şi pe inşi ca membrii ai societății întregi, ori acest drept trebuie protejat şi nicidecum exhibiționismul sexual aberant al unor indivizi.

Medicina învederează consecințele dezastruoase ale homosexualității pentru om şi specia umană.

1). homosexualitatea nu are cauze genetice, endocrine sau psihiatrice, deci nu se poate explica medical. Ea este o patimă cu consecințe grave, incalculabile asupra individului înşuşi şi asupra familiei şi societății întregi;

2). Homosexualitatea transmite SIDA, această boală incurabilă, precum şi alte boli;

3). Toate practicile homosexualilor sunt scârboase, indicând un nivel al mizeriei umane al zilelor noastre şi decăderea, degradarea homosexualilor până sub nivelul animalelor;

4). Homosexualii sunt de o sută de ori mai expuşi riscului de a fi uciși, de obicei de alți homosexuali;

5). De-a lungul timpului homosexualii au ieşit la lumină pentru a face paradă cu stilul lor aberant de viață în fața oamenilor.

Spuneam că, spre deosebire de homosexualitatea antică, cea din zilele noastre vrea să fie legalizată, legiferată, institutionalizată, acceptată sau chiar impusă societății, ca fiind componentul normal de viață.

Omul secularizat, rupt interior de Dumnezeu, nu mai are conştiința păcatului, nu mai ştie de învățăturile Bisericii şi se lasă purtat de mândria pretenției de ființă autonomă şi de patimi, fără să se gândească ce preț va plăti omenirea pentru această decădere morală.

Nu de mult, Declarația Consiliului Europei din 1993, făcea o precizare clară cu privire la drepturile homosexualilor în noile state democrate. Una din condițiile pe care aspiranții la calitatea de membru al Consiliului Europei trebuie să le îndeplinească este respectarea drepturilor minorităților şi, în special, restabilirea drepturilor homosexualilor.[22]

Nu este drept ca, pentru a fi primit în structurile europene, să ți se ceară să legiferezi un comportament care este împotriva legii firii. În unele state din America (Texas, Arizona, Georgia) homosexualitatea este

[22]http// *www.crestinortodox.ro/morala/homosexualitatea-70896.html*

pedepsită cu închisoarea şi nimeni nu-i etichetează pe cei de acolo ca fiind ,,neeuropeni" sau ,,neamericani".

În acest sens, vrednicul de pomenire întru Domnul, Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist, cerând senatorilor şi deputaților români să păstreze art. 200, scria: ,,Din cele mai vechi timpuri, poporul român a moştenit şi a cultivat un respect deosebit față de familie, numită şi ,,Biserica de acasă", având convingerea că este instituită şi binecuvântată de Dumnezeu. Acest respect față de familie s-a concretizat în grija pentru o viață curată şi echilibrată în orice împrejurări, ajutorarea reciprocă a soților şi a semenilor, naşterea de prunci. Toate aceste valori au rămas peste veacuri trăsătura fundamentală a societății româneşti. Chiar în momentele de grea cumpănă, strămoşii noştri au ştiut să deosebească clar păcatul de virtute, firescul de nefiresc, normalul de anormal şi, cu înțelepciune, au lucrat pentru înlăturarea răului şi promovarea binelui.

Structurile europene ne vor primi, contrar aparențelor, în sânul lor cu specificul nostru, cu identitatea noastră creştină tradițională, dacă se vrea, totuşi, un dialog şi o bogăție de valori spirituale şi nu o unitate impusă artificial. Biserica respinge iubirea necurată pentru a proteja şi promova iubirea sfântă, aşa cum este voită de Dumnezeu, Creatorul Omului; respinge tirania patimilor egoiste şi fără rod de viață, pentru a proteja libertatea de a trăi în virtute; respinge ceea ce este

împotriva firii, pentru a apăra firea umană în demnitatea ei."[23]

Neavând cauze genetice sau psihiatrice, homosexualitatea poate fi considerată un viciu şi, ca orice viciu, are o influenţă cert nefavorabilă, atât asupra individului însuşi, cât şi asupra familiei sale, asupra întregii societăţi. Nimeni nu se naşte cu acest păcat, aşa cum nimeni nu se naşte nici primar, nici doctor nici intelectual etc. Homosexualitatea este o patimă aşa cum şi cleptomania este o patimă, cum zoofilia sau pedofilia sunt păcate grave cu care omul nu se naşte ci şi le însuşeşte. Se cuvine să precizăm că Biserica nu-i poate abandona pe homosexuali, fiindcă prin Taina Sfântului Botez ei sunt membri ai Trupului lui Hristos.

Aşadar, putem spune că suntem de acord cu Sfântul Apostol Pavel, considerând homosexualitatea o patimă, fiindcă reprezintă o deviere a instinctului de reproducere de la scopul său.

Homosexualitatea reprezintă o aberaţie de la ordinea firească, coborându-l pe om sub condiţia animalică. Este patimă de necinste şi prin modul violent, grotesc şi scârbos în care este practicată de cele mai multe ori, producând dezordini sociale şi trezind o adevărată repulsie din partea celor ce nu o acceptă.

În sfârşit, homosexualitatea reprezintă un eşec moral şi existenţial, prin pierderea menirii omului de a se împlini pe sine însuşi prin urmaşi. În actul creaţiei, Dumnezeu a dat viaţă bărbatului şi femeii, imprimându-le menirea de a fi „un singur trup"**(Matei 19; 5)**, în

[23] http //*www.gid-romania.com/IndexSections.asp?SID=357*

scopul perpetuării neamului omenesc. În fața acestei realități evidente, homosexualitatea reprezintă un abuz sălbatic, o aberație lipsită de finalitate; un eşec al instinctului de conservare a speciei umane.

Pentru cei care nu vor să accepte că homosexualitatea este o patimă sau un viciu, le amintesc că foarte mulți medici, psihiatri[24] încadrează homosexualitatea în rândul perversiunilor sexuale, alături de zoofilie - practicarea raporturilor sexuale cu animalele, necrofilie - adică practicarea raporturilor sexuale cu cadavre etc.

Este oare moral şi logic ca aceste perversiuni sexuale să fie legiferate, instituționalizate şi impuse societății ca manifestări comportamentale normale ale unui om în societate? Eu cred că nu.

Cu toate acestea, Biserica nu-i poate abandona, nici părăsi pe aceşti oameni, dintre care majoritatea sunt, cel puțin prin botez, dacă nu din convingere, fiii ei. Deviza crestină este: „urăşte păcatul, dar iubeşte pe păcătos." Hristos a venit să caute pe fiul risipitor şi pe oaia cea pierdută, precum şi să vindece pe cel bolnav, fiindcă cei bolnavi au nevoie de doctor. Este adevărat că la început Biserica acorda sancțiuni grele pentru astfel de păcate. Va trebui acum mai mult să-i înțelegem pe oameni, decât să-i judecăm cu asprime pentru faptele lor.

Cu tot păcatul care îi stăpâneşte, se cuvine ca Biserica să şi-i apropie pentru a le oferi harul

[24] Constantin Gorgoş, Vademecum în psihiatrie, Editura Medicală,Bucureşti 1985, p. 46-47; Conf. univ. Vasile. Predescu: Psihiatrie, vol.I, Editura medicală Bucureşti 1989, p. 196-197 şi p. 252-254

tămăduitor. Se cuvine, mai mult ca oricând, să aplicăm cu încredere pedagogia divină a recuperării celor păcătoşi, îndepărtați de Biserică, căzuți pradă plăcerilor şi patimilor care îi stăpânesc.

Concluzionăm că homosexualitatea este o patimă de necinste, iar ca să poată fi considerați fii ai Bisericii şi primiți la Sfânta Împărtăşanie, cei care practică această patimă trebuie să renunțe la ea printr-un act de pocăință.

2. *Abuzul asupra copiilor. Incestul. Pedofilia sau pornografia infantilă*

Abuzul asupra copiilor este reprezentat de orice formă de violență fizică sau emoțională la care sunt supuşi sau expuşi copii. În România, Legea 272/2004 privind protecția copiilor încearcă să clarifice aceste aspecte şi să ofere suportul legal pentru a identifica cazurile de abuz.

Săvârşirea abuzului implică acțiunea voluntară a abuzatorului, care periclitează existența şi dezvoltarea copilului, indiferent de existența unui posibil consimțământ al copilului. Există diverse tipuri de abuz: ***fizic*** (orice formă de pedeapsă corporală, imobilizarea fizică, reducerea alimentației), ***emoțional*** (rejectarea, intimidarea verbală prin diverse amenințări, abuzul verbal prin adresarea unor injurii sau cuvinte umilitoare, izolarea, interzicerea contactului cu propria familie etc.), ***sexual*** (act sexual cu copii, implicarea copiilor în producția, răspândirea, distribuirea unor materiale pornografice, expunerea organelor sexuale ale copiilor în scopuri sexuale, prezentarea unor materiale

pornografice copiilor, realizarea unor acte sexuale în prezența copiilor). Aceste forme de abuz pot fi asociate şi cu neglijarea copilului sau cu diverse forme de exploatare a acestuia. Abuzul se referă la orice formă de violență intenționată împotriva copilului sau orice tratament dăunător care nu implică întotdeauna violență.

Abuzul sexual asupra copiilor poate avea ca rezultat traume atât pe termen scurt, cât şi pe termen lung, incluzând psihopatologia în viața adultă. Efectele psihologice, emoționale, fizice şi sociale includ depresia, stresul post-traumatic, anxietatea, tulburările de nutriție, stima scăzută de sine, tulburările disociative („general psychological distress and disorders") ca de pildă somatizarea, nevrozele, durerile cronice, comportament sexualizat, probleme şcolare; şi probleme de comportament care pot să includă abuzul de substanțe dăunătoare, comportament distructiv, criminalitate în viața adultă şi tentative de suicid.[25]

Câteva categorii de abuz sexual sunt: ***violul*** (actul sexual împotriva voinței copilului), ***pedofilia*** (atracția sexuală a unui adult față de copii) şi respectiv ***incestul*** (legătura sexuală între părinți şi copii sau între frați şi surori).

Abuzul sexual din partea unui membru al familiei este o formă de ***incest*** şi poate rezulta traume psihologice mai serioase şi cu o mai mare întindere în timp, mai ales în cazul incestului parental. Se aproximează că între 15% şi 25% dintre femei şi

[25]http//*ro.wikipedia.org/wiki/Abuz_asupra_copilului*

respectiv între 5% şi 15% din bărbaţi au fost abuzaţi sexual când erau copii. Cei mai mulţi abuzatori sexuali sunt familiarizaţi cu victimele lor; aproximativ 30% dintre ei sunt rude ale copilului, cel mai adesea fraţi, taţi naturali sau vitregi, unchi sau veri cu victimele lor; aproximativ 60% sunt alte persoane cunoscute din anturajul copiilor ca de pildă prieteni ai familiei, bone sau vecini; cazurile în care abuzatorii sunt total străini de copii nu depăşesc 10% din totalul cazurilor de abuz sexual asupra copiilor. Cel mai frecvent bărbaţii sunt cei care comit abuzuri sexuale asupra copiilor; studiile arată că femeile comit între 14% şi 40% din abuzurile raportate asupra băieţeilor şi aproximativ 6% din abuzurile raportate asupra fetiţelor. Cei mai mulţi abuzatori ai copiilor pre-pubesceni sunt pedofili, cu toate acestea un mic procent dintre abuzatori nu întrunesc criteriile pentru a fi consideraţi pedofili. [26]

Cuvântul pedofilie vine din limba greacă (grec. παις [pais] „băiat, copil" şi φιλια [philia] „prietenie") este o tulburare care se manifestă prin înclinaţia erotico-sexuală a unui adult faţă de un copil.

Termenul a fost folosit prima oară în anul 1896 de psihiatrul vienez Richard von Krafft-Ebing în lucrarea sa Psychopathia sexualis.[27]

Trăsătura principală a acestei tulburări sexuale se caracterizează prin interesul sexual ce se manifestă numai pentru copii la vârsta de pubertate pe o perioadă de lungă durată.

[26] Ibidem
[27] http//*ro.wikipedia.org/wiki/Pedofilie*

Pedofilii sunt acele persoane adulte care se angajează în relații sexuale cu copiii, dorind cu intensitate aceste relații şi căutând diferite ocazii pentru a atrage aceşti copii în „jocurile" lor erotice. Pedofilul- cred unii psihologi sau psihiatri - este o persoană caracterizată de complexe, cu caracteristici sexuale inadecvate, şi care resimte o profundă stare de inferioritate față de femeile adulte, căutând parteneri sexuali de vârstă fragedă (care nu au ajuns încă la pubertate) care să-i poată stimula şi satisface fanteziile erotice. Studiile de specialitate au demonstrat că nu există un portret tip al pedofilului, personalitatea acestuia depinde în mare măsură de actul de pedofilie pe care l-a comis.[28]

Pedofilul sau cel care molestează copii este un individ cu tulburări mentale. Potrivit unui studiu 80% dintre aceştia au sub 35 de ani şi doar 1-2 % au peste 50 de ani. Cei care aparțin grupei de vârstă de 30-35 de ani tind să-şi satisfacă fanteziile din adolescență şi au ca motiv al acțiunii lor insatisfacțiile din cadrul căsătoriei. Cei care molestează copii pot proveni din rândul delincvenților, dar pot fi şi membri marcanți ai comunității. În majoritatea cazurilor, copilul cunoaşte agresorul, îl vede deseori, îl admiră şi are încredere în el.[29]

Pedofilii sunt un grup special de agresori sexuali cu un istoric lung de relații nesatisfăcute cu femeile. Mulți nu au avut o relație heterosexuală adultă normală.

[28]http// *aletzsa.wordpress.com/2011/02/.../despre-pedofilie-si-pronografie-infant*
[29]http// *ro.wikipedia.org/wiki/Pedofilie*

Agresorii cronici sunt mai impulsivi, neconvenționali, bizari, confuzi, alienați, prezentând şi acuze psihosomatice. Pedofilii au o personalitate pasiv-agresivă cu sentimente de inferioritate şi o puternică dependență. În peste 50% dintre cazuri, abuzul sexual nu este izolat, ci persistă pe o perioadă lungă de timp, de la săptămâni până la ani.[30]

Aşadar, pedofilia este o prelungire a homosexualității. Majoritatea homosexualilor sunt pedofili. Ce-i atrage pe homosexuali la copii? Homosexualii sunt nemulțumiți din punct de vedere sexual. Unirea dintre un bărbat şi o femeie are drept scop procreerea, dar unirea dintre bărbat cu bărbat sau femeie cu femeie are drept scop plăcerea trupească. Această plăcere trupească a dus pe om la o stare josnică, a transformat plăcerea într-o patimă extremă. Nemai găsind plăcere la partenerul său, împătimitul (homosexualul) îşi îndreaptă patima spre o ființă pură. De obicei curăția, puritatea copiilor atrag pe homosexualii fanatici, agresivi.

Vedem astăzi atâtea cazuri de copii care au dispărut şi care, după o perioadă îndelungată, au fost găsiți morți. Aceştia au fost țintele pedofililor, care de obicei, după ce-şi satisfac poftele diabolice îşi omoară victimele. Procedeele pedofililor sunt nuanțate şi diferite, de multe ori reuşind să se introducă în case bune sub masca unor dascăli, misionari şi chiar sub masca unor oameni religioşi. Sunt multe secte anarhice şi îndeosebi reprezentanți de frunte ai sectelor satanice

[30] Ibidem

care îşi recrutează victime din lumea tineretului fără ocupație, fără şcoală, dar tot aşa de bine şi din rândul tineretului studios.

Conform legii „abuzul sexual asupra copiilor" este un termen general care descrie acele acte criminale în care un adult se angajează în activități sexuale cu un minor sau exploatează un minor în scopul obținerii unei recompense sexuale. Codul Penal defineşte actele de violență sexuală care constituie infracțiuni şi sunt pedepsite ca atare, respectiv violul (art. 197 CP), agresiunea sexuală (art. 219 CP), actul sexual cu un minor (art.198 CP), racolarea minorilor în scopuri sexuale (art. 222 CP), corupția sexuală (art. 202 CP) şi incestul (art. 203 CP).

Exploatarea sexuală (sau proxenetismul) reprezintă obligarea minorului să se prostitueze; filmarea sau fotografierea copilului pentru a produce materiale cu caracter pornografic. Proxenetismul este pedepsit prin art 213 CP.[31]

De asemenea, exploatarea minorilor în scopuri sexuale este definită de către Convenția de la Lazanrote (art. 21 – Infracțiunile legate de participarea unui copil la spectacole pornografice, art. 20 – Infracțiuni referitoare la pornografia infantilă şi art. 19 – Infracțiuni referitoare la prostituția infantilă).[32] Această convenție a fost ratificată de România la 14 decembrie 2010 şi publicată în Monitorul Oficial (legea nr. 252).

[31]http// *anp.gov.ro/.../Codul+Penal+al.../7fd6b4fc-a94e-4bab-bf79-14215deecf0...*
[32]http//*www.copii.ro/.../textul%20Conventiei%20in%20limba%20romana_2009.*
.

Asociația Americană de Psihiatrie a exprimat în mod clar că: ,,copiii nu pot să îşi dea acordul pentru efectuarea de activități sexuale cu adulții şi condamnă orice astfel de acțiune în care un adult se angajează în activități sexuale cu copii: Orice adult care se angajează în activități sexuale cu un copil face un gest criminal şi imoral care în nici un caz nu poate fi considerat un comportament normal sau acceptabil de către societate".[33]

Sunt multe țări ale Europei în care pedofilia nu este pedepsită. Spre exemplu, în Germania, pedofilia în sine nu este pedepsită de lege. Pedofilul va fi pedepsit numai dacă cedează dorințelor sale primare şi intră în acțiune, forma cea mai gravă care poate fi comisă este „pornografia cu copii".[34]

Biserica trebuie să ştie ce se întâmplă în rândurile credincioşilor săi şi mai cu seamă în rândurile tineretului şi să vegheze asupra sănătății spirituale şi trupeşti fiindcă de sănătatea spirituală şi fizico-somatică depinde dăinuirea neamului nostru românesc. Familia creştină este şi trebuie să fie făcută o pepinieră a virtuților creştine.

[33] http//*ro.wikipedia.org/wiki/Abuz_asupra_copilului*
[34]http// *aletzsa.wordpress.com/2011/02/.../despre-pedofilie-si-pronografie-infanti.*

CELE MAI GRELE PĂCATE CARE GRĂBESC SFÂRŞITUL LUMII

Deşi o bună parte dintre credincioşii noştri, după prăbuşirea ateismului, s-au reîntors la Sfânta Biserică şi urmează calea pocăinței, să nu uităm că sunt mulți aşa-zişi creştini de toate vârstele care nu îl caută pe Hristos.

Este destul să mergem într-o cârciumă prin sate şi mai ales la oraşe, ca să vedem câtă degradare morală şi câte păcate se fac acolo. Este destul să mergem la un tribunal să vedem câți frați, rude şi prieteni se judecă pe nedrept, se ceartă, se înjură, se bat, se răzbună în tot felul şi nu se gândesc la Hristos, la păcat, la împăcare şi nici la moarte.

Este destul să mergem într-o discotecă, mai ales la oraşe, şi să vedem iadul pe pământ. Acolo se pot vedea băieți şi fete cu vârste chiar de 13-15 ani, lăsați liberi de părinții lor, îmbrăcați necuviincios, dansând, fumând sau consumând alcool şi chiar droguri.

Ce să mai spunem de tinerele fete de la licee şi chiar şcoli generale care rămân gravide până la 14-15 ani şifac întrerupere de sarcină de 2-3 ori pe an, cu concursul binevoitor al cadrelor medicale, cu sau fără ştirea părinților.

Oare unde sunt mamele acestor fete lovite de desfrâu, care cad cel mai uşor victime acestor cumplite păcate? Unde sunt părinții acestor copii marcați de desfrâu, de tutun, de alcool şi de droguri, care le scurtează viața? Oare de ce preoții şi profesorii de

religie nu fac nimic pentru a-i îndruma pe aceşti elevi pe calea credinţei?

Vai vouă părinţilor că nu faceţi nimic pentru salvarea copiilor voştri! Ba pe cei mai mulţi nici nu-i interesează soarta copiilor, lăsându-i nesupravegheaţi sau nici măcar nu-i întreabă ce fac în ziua respectivă. Cunosc cazuri de părinţi cărora le pleacă copiii de acasă cu zilele şi nici măcar nu-i interesează pe unde au fost, unde au dormit sau ce au făcut. De aceea asistăm la acest proces în care mii de fete tinere sunt vândute ca prostituate prin ţări ca: Turcia, Cipru, Italia, Spania. Unele tinere pleacă de acasă fără ştirea părinţilor, promiţându-li-se locuri de muncă ca menajere şi se trezesc că sunt sechestrate şi obligate să se prostitueze.

Ce să mai zicem de efectele satanice ale televizorului, care droghează vizual şi psihic pe toţi oamenii, de la copii până la cei mai bătrâni. De asemenea, ştim că toate urgiile sexuale, toate pornografiile, crimele şi imaginile satanice ucid sufletele credincioşilor.

Niciodată nu a fost aşa de decăzută familia şi societatea creştină ca în zilele de astăzi. Însă nimeni, nici măcar biserica, nu încearcă să ia unele măsuri mai drastice împotriva degradării morale a societăţii noastre. De aceea vedem cum se depărtează de Hristos o mare parte detre creştini şi prin aceasta se grăbeşte sfârşitul lumii, cum ne vorbeşte Mântuitorul în Sfânta Evanghelie, sau după cum glăsuieşte Apostolul Pavel: „şi aceasta să ştiţi că în zilele din urmă, vor veni vremuri grele: că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de argint, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de

părinți, nemulțumitori, fără cucernicie, lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, cruzi, neiubitori de bine, trădători, necuviincioşi, îngâmfați, iubitori de desfrânări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, având înfățişarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te de ei. Căci dintre aceştia sunt cei ce se vâră prin case şi robesc femeiuşti împovărate de păcate şi purtate de multe feluri de pofte…**" (II Timotei 3; 1-7)**

Dar avem şi o mică parte de creştini foarte buni şi devotați, care se jertfesc pentru copiii lor. Avem şi tineri studenți şi elevi care sunt cu totul dăruiți lui Hristos şi duc o viață cu totul curată. Dintre aceştia unii renunță la toate şi înbrățişează viața monahală.

Biserica merge înainte cu Hristos, cu sfinții, cu preoții şi cu creştinii buni şi devotați, care sunt gata să-şi dea viața pentru El. Însă suferim mult pentru tineretul care s-a îndepărtat de Hristos şi pentru părinții care nu-şi educă copiii în frica Domnului, ci îi lasă în voia soartei, pentru care suntem datori să ne rugăm.

Dacă ultimii 60 de ani ai mileniului al-II-lea au fost greu de suportat, datorită celui de al doilea război mondial şi comunismului ateu, oare ce suferințe şi primejdii ar putea îngădui Dumnezeu peste fiii Bisericii lui Hristos la acest început de mileniu?

Suntem martorii unor cumplite războaie moderne, a epocii terorismului în care au fost ucişi şi vor mai fi ucişi milioane de oameni şi copii nevinovați. Atentatul din 11 septembrie 2001 din America, unde au murit mii de oameni nevinovați, cel din Madrid care a lăsat sute de familii îndoliate, precum şi altele, dar şi

războaiele purtate de înverşunaţii şi războinicii americani împotriva Afganistanului şi a Irakului, precum şi avertismentele lansate Iranului anunţă că lumea va fi zdruncinată de o serie de războaie, care vor duce la sfârşitul lumii.

Ne aşteptam ca mileniul al-III-lea să vină cu pace, cu linişte, cu dragoste şi înţelegere între oameni. Dar începutul a fost catastrofal, a adus ură între popoare, discriminare rasială, discordie între oameni, ură între creştini şi dispute religioase. Gradul de decădere morală a omenirii este ridicat, oamenii nu mai cred în dragoste, nu mai trăiesc în iubire şi înţelegere. Frica şi teroarea a început să pună stăpânire pe oameni. Nu mai ai siguranţa zilei de mâine, ameninţările cu bombă devenind ceva obişnuit, legea este făcută de bandele de tâlhari de prin cartiere, cel nevinovat plăteşte şi cel vinovat este liber, bătrânii sunt închişi pentru diverse fapte puerile, iar marii capi ai mafiei şi ocrotiţii acestora nu pot suporta detenţia şi sunt eliberaţi.

Sau poate ne ceartă Domnul cu foamete, cu cutremure şi cu boli fără leac. Cu adevărat toate acestea sunt semne premergătoare ale sfârşitului lumii. Ce nenorociri cumplite ne-a adus acest început de mileniu! Nenumărate cataclisme, ecosistemul s-a dereglat, anotimpurile nu mai sunt la timpul potrivit. Asistăm la alunecări de teren, inundaţii puternice care spulberă tot ce prind în calea lor, făcând nenumărate victime (să ne aducem aminte de victimele şi pagubele produse de ţunami din anul 2005). De remarcat sunt şi temperaturile ridicate din aceşti ani, urmate de secetă

care a adus sărăcie şi deznădejde în sânul populației. Ce şă mai zicem de bolile care macină populația, unele chiar incurabile, şi care pe bună dreptate sunt considerate biciul lui Dumnezeu. Probabil că multe suferințe trupeşti şi sufleteşti vor mai veni peste noi, pentru păcatele noastre şi ale copiilor noştri.

Numai singur Dumnezeu ştie ce pedepse va îngădui pentru mulțimea fărădelegilor noastre la acest început de mileniu deoarece totul depinde de credința şi de pocăința noastră înaintea Mântuitorului Hristos.

Dacă lumea creştină, şi îndeosebi țările ortodoxe, se vor întoarce cu toată evlavia la Sfânta Biserică, la pocăință, la spovedanie, la Sfânta Împărtăşanie, la milostenie şi la toată fapta bună, atunci să nu ne temem, căci credința noastră în Dumnezeu va creşte, bisericile vor fi pline de credincioşi şi țările ortodoxe vor înflori. Iar, dimpotrivă, dacă credința în Dumnezeu se va împuțina la acest început de mileniu, şi dragostea dintre oameni va pieri, atunci, desfrâul, alcoolismul, lăcomia, mândria, ura şi crimele dintre creştini se vor înmulți, iar sfârşitul lumii se va apropia.

Deci totul depinde de noi, oamenii, care suntem zidiți de Dumnezeu „după chipul şi asemănarea Sa" şi botezați în numele Sfintei Treimi.

Dacă vrem să ne mântuim şi să trăim în veci cu Hristos, dacă vrem să avem copii buni, sănătate, pace şi toate cele de folos, trebuie să ne îndreptăm privirea către Dumnezeu, să începem să ne rugăm mai mult, să facem mai multă milostenie şi să fim mai îngăduitori şi mai buni. Apoi să nu lipsim de la Sfânta Biserică, de la nicio sărbătoare, mamele să nu-şi mai ucidă copiii în

pântece şi nici după naştere, căci sunt destule cazuri în care mamele nasc copii sănătoşi pe care fără pic de milă îi aruncă pe la ghenele de gunoi sau îi pun în pungi de plastic şi-i aruncă prin păduri sau în fântâni. Bărbaţii să părăsească desfrâul, beţia, ura şi răzbunarea, tinerii să nu mai plece prin ţări păgâne, iar tinerele fete să se îmbrace cuviincios, pentru a nu aduce sminteală în rândul oamenilor.

Dacă vom crede cu tărie şi cu dreaptă credinţă în Hristos şi vom împlini poruncile sfintei Evanghelii, Dumnezeu va amâna sfârşitul lumii şi ne va binecuvânta cu toate darurile cereşti şi pământeşti.

Pe de altă parte, dacă vom cădea cu toţii în cumplite păcate trupeşti şi sufleteşti şi ne vom depărta cu totul de Biserică, de dreapta credinţă, de pocăinţă şi de toate faptele bune, atunci să ne temem tare de mânia Domnului, că sfârşitul lumii este foarte aproape.

Dintre numeroasele păcate şi semne apocaliptice care se văd acum la începutul mileniului al III-lea, amintim pe cele mai importante:

1. Slăbirea credinţei în Dumnezeu la majoritatea creştinilor din zilele noastre, dar mai ales la intelectuali. Pentru unii oameni, raportarea la Biserică este ceva demodat sau, în cel mai bun caz, un lucru indiferent.

Pentru creştinii autentici, credinţa este însuşi sensul vieţii lor. Nu doar o singură dată Mântuitorul Iisus Hristos ne-a îndemnat să avem credinţă în Dumnezeu, zicând: „De aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice acestui sicomor: Dezrădăcinează-te şi te sădeşte în mare, şi vă va asculta.” **(Luca 17; 6)** De

fiecare dată când trebuia să rezolve problema vreunui om, Iisus îl întreba: „Crezi tu că pot Eu face aceasta ?” **(Matei 9; 28)** Din aceasta vedem limpede că nimic nu poate fi împlinit inimii noastre de la Dumnezeu fără virtutea credinței: „credința ta te-a mântuit, mergi în pace!” **(Luca 7; 50)**

Am mers în vizită la un credincios, care din diferite motive căzuse în păcatul deznădejdii. Când am crezut că l-am întors pe calea cea dreaptă, m-am ridicat să plec şi, dorind să ies din casă, m-a întrebat:

- Părinte drag, am înțeles multe, dar un lucru n-am înțeles, ce este credința? Cum o definim în legea ortodoxă a Bisericii noastre?

Aşteptasem cu nerăbdare această întrebare, pentru că lui tocmai credința îi slăbise, toate necazurile i se păreau greu de dus, deoarece nu se gândise mai mult la Hristos.

Întorcându-mă, l-am privit cu blândețe şi i-am spus:

- Când m-am înscris la Seminarul Teologic am fost nevoit să aştept mult în fața secretariatului. Aici era o icoană zugrăvită pe un perete, care-L reprezintă pe Hristos ciocănind la o uşă, iar acea uşă nu are mâner să o poți deschide decât de pe înterior. Undeva stă scris: „Iată, stau la uşă şi bat, de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine.” **(Apocalipsă 3; 20)** Nu am înțeles mult timp aceste cuvinte, dar le-am înțeles mult mai târziu, când am devenit preot. Hristos stă tot timpul la poarta sufletului noastru şi aşteaptă ca noi să-i deschidem. Dacă-L vom primi pe Hristos depinde de noi, dacă

vrem sau nu să avem drept sprijin la nevoi pe Hristos, aşa cum ne-a spus: „Cereți şi vi se va da; căutați şi veți afla, şi celui care bate i se va deschide.” **(Matei 7; 7)**

Credința este starea de legătură între sufletul omului şi Dumnezeu, posibilă prin rugăciune, care este convorbirea cu Dumnezeu; de aceea rugăciunea este cea dintâi faptă bună. Credința este o stare de vibrație lăuntrică a inimii noastre după dorul de Dumnezeu, aşa cum spunea Psalmistrul David: „În ce chip doreşte cerbul izvoarele apelor, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule.” **(Psalmul 41; 1)**

Tot din credință sfinții au lepădat cele ale lumii, alegând unii dintre ei să trăiască în pustiu, precum Sf. Daniil Sihastru, Sf. Teodora de la Sihla şi să ducă o viață de nevoință. Tot din credință sfinții mucenici au pătimit martiriul şi chinurile temnițelor, răbdând colții fiarelor pentru Hristos, dobândind eliberarea sufletului din marea învolburată a vieții pământeşti, doar din dorința supremă de unire cu Hristos, Împăratul cerului. Cuvântul adresat de către Mântuitorul femeii cananeence, a cărei fiică era rău chinuită de un demon, „O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voieşti.” **(Matei 15; 28)**, reprezintă de fapt mesajul divin care ne arată valoarea şi puterea credinței omului în Dumnezeu. De aceea este mare credința pentru că poate rezolva orice problemă pământească cu care ne confruntăm.

Prin harul Duhului Sfânt (izvorul tuturor harismelor) şi printr-o credință curată, dreptmăritoare, sfinții au avut puterea de a vindeca bolnavi, de a învia morți, de a tămădui boli trupeşti şi sufleteşti, de a izgoni

patimi şi demoni, şi chiar de a şti dinainte lucruri şi fapte care se vor petrece aievea - darul înainte-vederii.

Dar cel mai important pentru creştinul din zilele noastre este citirea şi studiul Scripturii. Sfânta Scriptură niciodată nu se învecheşte. De aceea, studiul Sfintei Scripturi are o mare importanță în Sfânta Liturghie şi în slujbele bisericeşti, în dreptul canonic ortodox. Atunci când noi citim şi studiem Sfânta Scriptură obligatoriu avem nevoie de povățuitori, care sunt în primul rând Sfinții Părinți. Învățătura Bisericii în general este conducătoarea noastră în învățarea, în studierea Sfintei Scripturi. Sfinții Părinți ne învață cât de importantă este studierea Sfintei Scripturi împreună cu comentariile Sfinților Părinți asupra ei. Nemaifiind nimic interzis pentru lumea contemporană, tinerii cred că totul le este îngăduit. Simpla venire la biserică şi aprinderea unei lumânări este prea puțin. Cum ieşim din ritualism?

Biserica are învățătura ei neschimbată. A fi un om religios, credincios, nu înseamnă să te duci la biserică o dată pe an. A fi creştin înseamnă să îndeplineşti poruncile lui Dumnezeu şi să trăieşti după legea creştină. Să fii creştin înseamnă să ai o credință şi o mărturie vie despre credința ta. Viața creştinului este o cruce ce trebuie purtată, aşa cum spune Mâmtuitorul: ,,Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie.” **(Matei 16; 24)** Un creştin trebuie să lucreze mult duhovniceşte ca să intre în Împărăția cerurilor. A fi creştin înseamnă să ai lucrătoare în tine credința predicată de Sfinții Apostoli ai Mântuitorului. Foarte mulți oameni cred că pot să poarte numele de creştin, dar viața lor să fie în

întregime exterioară credinței, fără să fie interiorizată. Sfântul Apostol Iacov spune în Epistola sa: „credința fără fapte, moartă este.” **(Iacov 2; 1**7), după cum trupul omului este mort fără suflet. Toată credința noastră trebuie să fie lucrătoare în fapte, în viața noastră lăuntrică, altfel ea va fi zadarnică.

Din păcate, foarte mulți oameni caută să-şi găsească sensul vieții în afara Bisericii, în satisfacția de moment, dar ei uită că bucuria duhovnicească autentică presupune o cruce, o lucrare lăuntrică, duhovnicească. Care este drumul de la propovăduirea mesajului evanghelic la transpunerea lui în faptă? Mulți mergem la biserică, dar facem aceleaşi păcate. Cum ne putem schimba?

Schimbarea acestei credințe căldicele este posibilă prin învățarea legii creştine şi viață liturgică. Omul, dacă va participa frecvent la slujbele bisericeşti, va asculta predicile, va citi literatura religioasă, încetul cu încetul va aprofunda credința lui şi se va apropia mult mai mult de Biserică. Majoritatea aşa am început viața noastră religioasă. La început am fost mai căldicei, rareori ne duceam la biserică, dar, treptat, apropiindu-ne de Biserică, participând la slujbe, ascultând predicile şi citind literatura religioasă, toate ne-au făcut să aprofundăm viața religioasă.

Sfântul Grigorie de Nyssa spune în tratatele lui că omul este permanent chemat să se desăvârşească în viața lui duhovnicească, iar oprirea din urcuşul duhovnicesc este de fapt o cădere. Lucrarea permanentă duhovnicească presupune ca tocmai cu ajutorul lui Dumnezeu omul în permanență să lucreze desăvârşirea

sa duhovnicească prin rugăciune şi viaţă liturgică. Fără viaţă liturgică, fără un contact strâns cu duhovnicul, sunt imposibile desăvârşirea şi creşterea duhovnicească.

Cu siguranţă o să spuneţi că Sfinţii Părinţi au trăit cu mult timp în urmă, că lumea din acea perioadă era mai evlavioasă, iar astăzi, datorită ştiinţei, lumea a evoluat, iar canoanele date de aceştia şi învăţătura lor nu mai sunt de actualitate.

Marele duhovnic, arhimandritul Ilie Cleopa, vorbind despre canoane zicea: ,,Sfinţii şi dumnezeieştii Părinţi care au alcătuit Sfintele Canoane au ţinut cu mare tărie la învăţăturile celor de mai înainte de ei, hotărând prin Sfintele canoane ca: toate învăţăturile Părinţilor scrise portivit cu învăţătura Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi cu învăţăturile şi predaniile Sfinţilor Apostoli să aibă în Biserica lui Hristos putere de lege.”[35]

Este o mare problemă, deoarece oamenii de astăzi s-au îndepărtat atât de mult de credinţă şi de Biserică, încât mesajul Sfinţilor Părinţi pentru ei este de neînţeles. Mântuitorul Iisus Hristos tocmai asta reproşa fariseilor, că urechile şi inimile lor s-au închis. Depărtarea de viaţa duhovnicească plasează pe om într-o stare a cărnii, a celor de jos, materiale. Misiunea preoţilor este de a explica oamenilor cât de importantă este învăţătura Sfinţilor Părinţi şi cât de folositoare este pentru mântuirea noastră această învăţătură. După aceea, deja depinde de credincioşi, cât de bine vor primi

[35] Arhimandrit Ilie Cleopa, Despre vise şi vedenii, Editura Bunavestire, Bacău 1997, p. 127

acest mesaj şi cât de bine şi-l vor asuma în viața lor duhovnicească. Mântuitorul nostru Iisus Hristos i-a spus lui Pilat: „Eu spre aceasta M-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr; oricine este din adevăr ascultă glasul meu.” **(Ioan 18; 37)**

De asemenea, este spus că cel care săvârşeşte păcatul devine robul păcatului. Libertatea nu înseamnă robire pentru păcat, libertatea presupune biruința asupra păcatului şi credincioşie față de adevăr, adevăr care este Însuşi Dumnezeu. Un om înțelept nu este acela care trăieşte în păcat, ci acela care biruieşte păcatul şi conştientizează mesajul Sfintei Scripturi şi importanța adevărului în viața lui.

Sfinții Părinți ne învață că binele acesta din timpul vieții pământeşti nu se apropie de binele pe care ni-L va dărui Însuşi Dumnezeu. Omul care conştientizează importanța mesajului lui Hristos deja se pune pe calea credinței, pe calea vieții bisericeşti, şi el lucrează ca viața lui să nu fie orientată spre plăcerile trupeşti, ci spre dobândirea harului lui Dumnezeu. Viața duhovnicească presupune pe de o parte înlăturarea păcatului cu fapta, iar pe de altă parte trebuie să ne eliberăm gândurile şi simțirile de patimi. Noi suntem trecători pe acest pământ, Dumnezeu este văzător al inimilor noastre. De aceea, omul este chemat să se exprime duhovniceşte nu numai pe exterior, ci şi interior, cu sufletul ca din toată inima să-l mărturisească pe Dumnezeu.

M-a întrebat într-o zi un credincios: care sunt provocările cele mai mari cu care se confruntă Biserica azi?

Una dintre cele mai mari provocări ale Bisericii de astăzi este globalizarea, adică secularizarea care face ca oamenii să se îndepărteze de credință şi Biserică. Mântuitorul Iisus Hristos spune: „Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot aşa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic." **(Ioan 15; 4-5)** Fără Biserică este imposibilă mântuirea. Cea mai mare problemă este că oamenii pierd speranța în Dumnezeu şi astfel se depărtează de credință. Este foarte important ca în toate credința oamenilor să fie vie şi lucrătoare. Eu cred că secularizarea este una dintre cele mai mari provocări care se pun în misiunea Bisericii. Nu trebuie să permitem ca Biserica să fie marginalizată în societate. Mântuitorul Iisus Hristos le spune ucenicilor că ei sunt sarea pământului, şi „dacă sarea îşi va pierde calitatea, cu ce se va săra lumea?" **(Matei 5; 13)** Mântuitorul de asemenea spune: „Eu sunt lumina lumii. Cel care îmi va urma Mie nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții" **(Ioan 8; 12)**. Îndepărtarea de Biserică aduce îndepărtarea de Dumnezeu, ceea ce atrage după sine o golire duhovnicească. În lumea de astăzi sunt multe ispite şi omul, dacă nu se întăreşte duhovniceşte, va ajunge pradă acestor provocări şi ispite. Noi ținem minte foarte bine episodul arătat în Sfânta Scriptură când Sfântul Apostol Petru mergea pe apă şi, la un

moment dat, când s-a speriat şi pierzând credința, el a început să se scufunde. Mântuitorul i-a reproşat de ce s-a îndoit. Slăbirea în credință înseamnă că omul devine vulnerabil față de ispitele şi provocările acestei lumi.

2. Îndoiala în credință şi marea nepăsare pentru mântuirea sufletului, datorită lipsei de educație religioasă.

Credința vine din auz şi auzul prin cuvântul lui Dumnezeu, spune Sfânta Scriptură. Credința vine din cuvânt. Credința noastră în Dumnezeu ne vine şi se întăreste în noi din predica preotului la biserică, din sfaturile date de bătrâni, din citirea cărților sfinte şi mai ales din cuvintele şi învățăturile pe care le auzim şi le citim zilnic din Sfânta Evanghelie.

Dar în Sfânta Scriptură auzim că unii sfinți, din Vechiul şi din Noul Testament, s-au îndoit în credință. Aşa s-a îndoit Avraam, fiind pedepsit pentru necredința lui: „Eu sunt Domnul Care te-a scos din Urul Caldeii, ca să-ți dau pământul acesta de moştenire..., a zis Avraam: Stăpâne Doamne, pe ce voi cunoaşte că-l voi moşteni?... Atunci a zis Domnul către Avraam: Să ştii bine că urmaşii tăi vor fi pribegi în pământ străin, unde vor fi robiți şi apăsați patru sute de ani" **(Facerea 15; 7-13).** Şi au stat Evreii în robie 430 de ani.

De ce n-a murit Moise în pământul făgăduinței, ci a murit la muntele Nebo? Căci Moise, care a condus poporul acela, a fost cel mai blând om de pe fața pământului, cum se spune la Numerii: „Moise însă era omul cel mai blând dintre toti oamenii de pe pământ" **(Numerii 12; 3).** Pentru o greşeală nu a intrat în pământul făgăduinței. Pentru o greşeală l-a pedepsit

Dumnezeu să nu treacă Iordanul: pentru că s-a îndoit la stânca Rafidim. Iată ce-i zice Dumnezeu lui Moise: „Ia toiagul şi adună obştea, tu şi Aaron, fratele tău, şi grăiți stâncii, înaintea lor, şi ea vă va da apă; şi le veți scoate apă din stâncă şi veți adăpa obstea şi dobitoacele ei. A luat deci Moise toiagul din fața Domnului, cum poruncise Domnul. Şi a adunat Moise şi Aaron obştea la stâncă şi a zis către obşte: Ascultați, îndărătnicilor, au doară din stânca aceasta vă vom scoate apă? Apoi şi-a ridicat Moise mâna şi a lovit în stâncă cu toiagul său de două ori şi a ieşit apă multă şi a băut obştea şi dobitoacele ei. Atunci a zis Domnul către Moise şi Aaron: Pentru că nu M-ați crezut, ca să arătați sfințenia Mea înaintea ochilor fiilor lui Israel, de aceea nu veți duce voi adunarea aceasta în pământul pe care am să i-l dau.” **(Numerii 20; 8-12)** Pentru îndoiala aceasta, Moise n-a văzut pământul făgăduinței.

De ce a suferit Dreptul Simeon 283 de ani, pentru că s-a îndoit. N-a crezut că Hristos se poate naşte dintr-o fecioară. Şi i-a dat Dumnezeu canon să mai trăiască 283 de ani ca să vadă pe Cel născut din Fecioară.

Aşa s-a îndoit şi Toma la învierea lui Hristos şi a trebuit să fie mustrat oarecum de Mântuitorul: „Fiindcă M-ai văzut, Tomo, ai crezut, ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut.” **(Ioan 20; 29)** Hristos a spus astfel a zecea fericire după Înviere, ca să întărească credința celor ce nu văd dar cred, precum suntem noi şi cum trebuie să fie toti creştinii până la sfârşit.

Şi Sfântul Apostolul Iacov zice: „Bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale.” **(Iacov 1; 8)**

Omul îndoielnic care zice: „Oare este sau nu Dumnezeu? Oare este iad, sau nu este?” este ca un nor pe care îl poartă satana cum vrea, căci el nu crede cu fermitate, cu tărie, în existența lui Dumnezeu. De aceea satana îl duce oriunde.

Oare câți dintre creştinii de azi nu se îndoiesc de credința în Dumnezeu? Câți nu caută dovezi şi zic: „Nu cred până nu văd?” Câți nu caută să pipăie rănile şi coasta Mântuitorului, căutând dovezi ale existenței lui Dumnezeu? Credința vine din auz, iar nu din pipăire şi vedere.

Câți dintre creştinii botezați nu zic: „Aici este raiul şi iadul! Aici pe pământ este totul?” Şi nici când se văd bolnavi, în fața primejdiei, a sărăciei, a morții şi nici măcar la bătrânețe nu se întorc la Dumnezeu ca să plângă cu amar, ca Petru, viața lor din tinerețe, cheltuită în desfrânări, în răutăți şi în necredință. Puțini sunt cei ce se pocăiesc de păcate la bătrânețe. Cei mai mulți mor aşa cum au trăit, în îndoială, necredință şi nepocăință, spre a lor veşnică osândă.

Cu adevărat mare este credința în Dumnezeu, însoțită de fapte bune! Dar cei ce zac în îndoială, cad din dreapta credință apostolică în tot felul de secte şi grupări religioase. Mulți din cei îndoielnici se smintesc de Biserica întemeiată de Însusi Hristos, se smintesc de Maica Domnului, de Sfânta Cruce, de sfintele icoane şi de preoți, se smintesc de sfinți şi de cinstea dată lor, se smintesc de Tainele întemeiate de Hristos, de

învățăturile Sfintei Scripturi, pe care o răstălmăcesc după mintea lor, spre a lor pedeapsă şi amăgirea multora.

De ce credeți că se smintesc unii creştini în Hristos şi cad din dreapta credință apostolică în tot felul de secte şi grupări religioase? Pentru că ei vor să cuprindă cu mintea lor tainele şi dogmele credinței. Ei vor să pipăie cu rațiunea lor limitată mâinile şi coasta Domnului, adică vor să înțeleagă adâncul cel nepătruns al credinței, mai mult decât este dat omului să înțeleagă. Dar cei mai mulți se leapădă şi se smintesc de Biserica întemeiată de Hristos din cauza mândriei şi a neascultării lor. Se smintesc de Maica Domnului şi din mândrie şi neascultare o defaimă, spunând că ar fi fost o femeie de rând. Se smintesc de Sfânta Cruce şi din aceleaşi pricini spun că este un semn de ocară, iar nu armă a creştinilor împotriva diavolilor, sfințită cu sângele lui Hristos. Se smintesc de sfintele icoane şi le numesc idoli, neînțelegând sensul lor duhovnicesc. Se smintesc de sfinți şi de cinstea dată lor şi-i numesc oameni de rând, iar pe ei se numesc drepți şi mântuiți.

Se smintesc de preoți, nu le recunosc harul Duhului Sfânt primit la hirotonie şi îi judecă. Se smintesc de Tainele Bisericii întemeiate de Hristos, prin care se revarsă harul Duhului Sfânt şi le refuză pe toate. Se smintesc de învățătura Sfintei Scripturi şi o răstălmăcesc după voia şi mintea lor, spre a lor osândă şi amăgirea multora.

Să stăm dar neclintiți în dreapta credință şi să ne bucurăm că suntem fii ai Bisericii lui Hristos de două mii de ani. Necredincioşii se leapădă şi caută să vadă pe

Dumnezeu cu ochi trupesti, îndoielnicii vor să pipăie rănile Domnului, cei slabi în credință caută minuni, sectele părăsesc Biserica, răstălmăcesc dogmele credinței şi vestesc altă Evanghelie, cei robiți de patimi amână pocăința, iar noi, fiii Învierii şi fiii lui Dumnezeu după har, să-I rămânem credincioşi până la sfârşit, ştiind că cel ce va răbda toate până la sfârşit, acela se va mântui.

3. Alcoolismul - acestă patimă cumplită pe care am prezentat-o anterior, distruge fizic şi psihic ființa umană, familia şi societatea. Această patimă este un demon care stăpâneşte multă lume, mai ales în ultimii zece ani, aproape fără nicio speranță de izbăvire. Numai credința în Dumnezeu şi voința hotărâtă a fiecăruia mai poate salva oamenii de la această patimă care duce în iad multe suflete spre veşnica lor pierzare. Alcoolismul este unul din cele mai diabolice droguri pentru români, de care multe personae, bărbați şi tot mai multe femei, sunt dependenți. Această patimă întreține şi alte păcate cumplite, ca: desfrâul, crima, divorțul, sinuciderea, bolile psihice etc.

4. Desfrâul este cea mai cumplită patimă trupească, legată de firea umană. Şi despre acest păcat am discutat într-un capitol anterior. Ca şi celelalte patimi, desfrâul umple iadul de suflete şi numai prin rugăciune, post şi spovedanie se poate scăpa de acest greu păcat.

5. Avortul face ravagii în societatea creştină de astăzi şi este cea mai mare crimă în fața lui Dumnezeu, prin uciderea pruncilor din motive pământeşti: comoditate, lipsă de cele materiale, nefrica de

Dumnezeu şi nepăsarea faţă de cele veşnice. Acest păcat strigător la cer, răspândit astăzi în toată lumea creştină, şi nu mai puţin la noi, românii, lipseşte pe cei ce l-au comis de împărăţia lui Dumnezeu, dacă nu se vor pocăi cu lacrimi toată viaţa, deoarece avortul este o crimă dublă, ucigând pruncii atât trupeşte cât şi sufleteşte, întrucât mor nebotezaţi.

Şi acest greu păcat, practicat astăzi peste tot, grăbeşte sfârşitul lumii şi aduce peste oameni judecata lui Dumnezeu.

6. Grija exagerată de cele pământeşti este şi ea o patimă datorită lăcomiei de cele materiale, care de obicei stăpâneşte pe cei bogaţi, făcându-i să uite de Dumnezeu, de cei săraci, lipsiţi şi bolnavi.

În multe locuri ale Sfintei Scripturi găsim învăţături în care se arată cît de greu şi amăgitor este păcatul iubirii de avuţii şi ce osîndă primesc cei ce îşi pun nădejdea în acestea nefăcând milostenie din averile lor, spre a câştiga în felul acesta mila lui Dumnezeu, aşa cum spune cuvântul Sfintei Evanghelii: „Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui” **(Matei 5; 7)** iar în psalmul 111, scris în vremea lui Neemia proorocul, se zice: „ Bun este bărbatul care se îndură şi împrumută...” **(Psalm 111; 5)**

Răsfoind Sfânta Scriptură vedem multe exemple în care Mântuitorul condamnă bogăţia spunând: „cât de greu vor intra cei bogaţi în împărăţia lui Dumnezeu” **(Marcu 10; 23)** iar în alt loc zice: „că mai lesne este a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în împărăţia lui Dumnezeu.” **(Luca 18; 25)** La fel de grăitoare sunt şi Pilda bogatului nemilostiv şi a

săracului Lazăr dar mai ales Pilda bogatului căruia i-a rodit din belşug ţarina: ,,Unui om bogat i-a rodit din belşug ţarina...” **(Luca 12; 16**) Dar pentru care motiv a rânduit Dumnezeu să rodească ţarina acestui om bogat? Dumnezeu, fiind preabun, preadrept şi îndurat, nu pedepseşte pe om pentru orice păcat în veacul de acum, deoarece aşteaptă îndreptarea lui şi voieşte ,,ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină.” **(I Timotei 2; 4)** În Vechiul Testament Dumnezeu îi grăieşte lui Iezechiel: ,,Oare voiesc Eu moartea păcătosului şi nu mai degrabă să se întoarcă de la căile sale şi să fie viu?” **(Iezechil 18; 23)** şi mai vedem cum Mântuitorul spune în predica de pe munte: ,,Ca să fiţi fii Tatălui vostru celui din ceruri, că El face să răsară soarele peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi.” **(Matei 5; 45)** El ca un preabun a binevoit ca şi ţarina acestui bogat să rodească cu îmbelşugare, ca văzând mulţimea roadelor sale să-şi aducă aminte de cei săraci şi necăjiţi şi de bună voie să împartă şi acestora. În acest fel putea câştiga mila Lui Dumnezeu în ziua cea mare şi înfricoşată a Judecăţii celei de Apoi.

Inima bogatului nemilostiv şi iubitor de avere este foarte departe de dragostea faţă de Dumnezeu şi de aproapele. Acest om pururea uită de Dumnezeu, de moarte, de chinurile iadului şi de judecata cea dreaptă şi preaînfricoşată a lui Dumnezeu care va arunca în osândă veşnică pe cei nemilostivi.

Să audă cei nemilostivi cuvintele apostolului care zice: ,,Veniţi acum voi bogaţilor, plângeţi şi vă tânguiţi de necazurile care vor veni asupra voastră. Bogăţia

voastră a putrezit şi hainele voastre le-au mâncat moliile. Aurul şi argintul vostru a ruginit şi rugina lor va fi mărturie asupra voastră şi vă va mânca trupurile ca focul. Aţi strâns comori pentru zilele cele de apoi! Plata lucrătorilor care au secerat ţarinele voastre, pe care voi le-aţi oprit strigă la cer şi strigările secerătorilor au intrat în urechile Domnului Savaot...” **(Iacob 5; 1-7)**

Aţi auzit că Domnul i-a zis nebun acestui bogat nemilostiv, care era în adâncul nopţii păcatului din cauza iubirii lui de averi şi de dezmierdări. Cu adevărat, nu există mai mare nebunie în această viaţă decât a pune nădejde în averile noastre, a ne face împietriţi şi nemilostivi cu inima şi a ne lega cu sufletul de averi, de dezmierdări, de beţii şi de toate plăcerile veacului de acum care sunt deşertăciune şi moarte.

Să auzim şi pe Solomon care adevereşte acest lucru, zicând: ,,Mărit-am lucrurile mele; ziditu-mi-am case; ziditu-mi-am vii; făcutu-mi-am grădini şi livezi şi am sădit întru ele tot felul de pomi roditori; făcutu-mi-am lacuri de ape ca să ud dintr-însele dumbrava de lemne odrăslitoare. Avut-am slugi şi slujnice şi robi, am avut şi cirezi şi turme multe de oi, am avut mai mult decît toţi cei ce au fost mai înainte de mine în Ierusalim. Adunatu-mi-am argint şi aur şi avuţiile împăraţilor şi ale ţărilor... şi tot ceea ce au poftit ochii mei n-am depărtat de la dânşii şi nu mi-am oprit inima de la nici o veselie.” **(Ecclesiastul 2; 4-10)** Şi care a fost rezultatul acestei bogăţii şi desfătări? Iată care: ,,Mi-am urât viaţa, că vicleană este asupra mea fapta cea făcută sub soare. Că toate sunt deşărtăciune şi vânare de vânt.” **(Ecclesiastul 2; 17)** Aşa ar trebui să cugete toţi cei

bogați şi plini de avuții, care-şi cheltuiesc averile lor în petreceri, în beții, în dezmierdările trupului şi în desfătările cele viclene ale veacului de acum, care duc pe om la pierderea sufletului său.

Pe de altă parte, trebuie să ştim că nu averea ar fi o piedică în calea mântuirii, ci proasta ei administrare în această lume. Nu banii sunt buni sau răi, ci oamenii, în funcție de alegerile lor, devin răi sau buni. Aceiaşi bani care „fac" arme, ridică şi spitale sau aşezăminte de binefacere.[36]

În lume, sărăcia este, de cele mai multe ori, asumată fără voie, este semn al unei lipse de speranță cum că ai mai putea face ceva pentru bunăstarea personală sau a familiei, căci, să fim sinceri, oamenii vor să aibă bani. Nu am întâlnit în lume oameni care să iubească lipsa. Atunci când eşti lipsit şi nu poți ieşi din situația asta, începi să te mulțumeşti cu ce ai şi strângi din dinți. Sărăcia nu mai este în acest caz virtute.

Când eşti aproape de Hristos şi de Biserică, rogi pe Dumnezeu să-ți dea răbdare şă nu te lase să ajungi în situația să deznădejduieşti din pricina sărăciei. În timpul unei slujbe, în timp ce mă rugam în fața sfintei mese, cineva se ruga în fața inoanei Mântuitorului : „Doamne, nu-mi da nici atât de mult, dar nici atât de puțin încât să uit de Tine." Cine nu-l cunoaşte pe Hristos, dacă este lovit de sărăcie, ajunge uneori şi să hulească pe Dumnezeu.

Uneori cauză a sărăciei este lenea. Lenea este un păcat, iar de aici izvorăsc şi alte păcate. Este o vorbă că

[36] Laurențiu Dumitru, op. cit., p.85

„munca înobilează inima omului.” De aceea, cel ce adună cu dreptate bani şi averi, dar nu-şi lipeşte inima de acestea, nu le transformă în idoli, ci ajută pe cei săraci şi face multe milostenii, unul ca acela se mîntuieşte mai uşor decît cel sărac care cârteşte şi se lipeşte cu mintea şi inima de puținele sale agoniseli. Aceasta este dovedită de numeroasele exemple de bogați evlavioşi, dregători de țări şi chiar sfinți care aveau avuții. Avem un exemplu covârşitor în Vechiul Testament, pe Dreptul Iov, un om foarte bogat, dar care, încercat fiind de Dumnezeu şi rămânând fără nimic, nu s-a mâniat pe Dumnezeu ci zice: „Gol am ieşit din pântecele mamei mele şi gol mă voi întoarce în pământ! Domnul a dat Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!” **(Cartea lui Iov 1; 21)** Sunt şi în zilele noastre numeroşi oameni care sunt bogați şi ajută biserica, sprijinindu-o în toate acțiunile caritabile pe care aceasta le face, care zidesc biserici şi mănăstiri, case de oaspeți, spitale şi fac alte multe fapte creştineşti. Deci nu averea pierde sufletul omului, că toate sunt create bune de Dumnezeu, ci greşita ei întrebuințare şi alipirea inimii şi a minții noastre de cele materiale şi de plăceri.

Nimeni dintre noi nu se poate considera astăzi bogat şi stăpîn pe averi. Toți sunt aproape la fel în cele din afară, dar destul de diferiți în cele dinlăuntru. Adică în tăria credinței, în viața curată, în râvna pentru rugăciune, în post, în smerenie şi în iubirea aproapelui. Înaintaşii şi părinții noştri de demult aveau averi puține şi copii mulți, dar aveau şi credință multă. Ei făceau toate cu rugăciune şi mulțumire, ca înaintea lui

Dumnezeu, care vede şi ştie inimile noastre. Ei îşi împărțeau puținele averi în trei părți. Cea mai mare parte o foloseau pentru casă, pentru familie. A doua parte o dădeau danie bisericilor care existau în satul lor şi pe la mănăstiri ca să fie pomeniți toată viața, iar a treia parte din avere o dădeau milostenie la cei săraci şi suferinzi ca să se roage pentru ei.

Aşa trebuie să facem şi noi astăzi. Din puținul pe care îl avem, să folosim cea mai mare parte pentru întreținerea familiei, a copiilor, a vieții pământeşti. O altă mică parte să dăm pe la bisericile care se repară şi se înnoiesc, căci miluim casa Domnului în care se face zilnic Sfînta Liturghie şi ne ajută la mântuire. A treia parte, fie şi cât de puțin, să o dăm la săraci, la cei bolnavi şi pentru pomenirea morților, că pe ei nu are cine să-i mai ajute şi vom avea mare plată. Aveți grijă să nu cheltuiți banii din puțina avere, pe haine scumpe, pe lux, pe mîncăruri alese, pe distracții rele şi beții, că prin aceasta ne adunăm osândă sigură.

Vedem, aşadar, ce mare este păcatul acesta al lăcomiei. Omul lacom disprețuieşte sărbătorile, necinsteşte pe Dumnezeu şi duminicile şi le petrece cu fel de fel de îndeletniciri. Aşa îşi petrece omul cu pacatul acesta al lăcomiei zi şi noapte, an de an şi adăugând blestem peste blestem, fiindcă munca fară Dumnezeu, munca necinstită este blestemată.

Dar cel mai greu şi mai dureros este pieirea multora prin moartea cea grabnică, aşa cum a venit moartea şi la bogatul căruia i-a rodit din belşug țarina. Poate fiecare dintre noi am auzit fel de fel de cazuri de moarte năprasnică. Pe unul l-a călcat maşina, cu alții s-a

prăbuşit avionul, unii au murit în incendii, alţii înecaţi. Mi-aduc aminte de un om oarecare ce s-a bucurat că a ieşit la pensie. Şi-a strâns toate rudele şi toţi prietenii, a plătit lăutari, au băut şi au mâncat iar dimineaţa a făcut infart şi a murit.

O mulţime de tineri astăzi sunt preocupaţi cum să-şi facă o carieră, cum să nu mai fie o grijă în plus pentru părinţii lor, uneori săraci şi bolnavi, cum să se descurce singuri, cum să-şi construiască sau să-şi cumpere o casă, cum să-şi întemeieze o familie trainică, cum să-şi asigure o situaţie pentru un trai decent. Dar niciunul nu se gândeşte cum să-şi întemeieze o căsnicie trainică, bazată pe principiile creştine. Foarte puţini, însă, sunt tinerii care îşi pun întrebarea: Care este rostul meu aici pe pământ? Ce să fac ca să moştenesc viaţa veşnică? Puţini sunt tinerii credincioşi care ştiu că mai întâi trebuie să caute Împărăţia lui Dumnezeu, iar celelalte se vor adăuga, adică locul de muncă, familie şi casă binecuvântată.

Este foarte adevărat că astăzi această patimă a pus stăpânire tot mai mult pe om, răspândindu-se chiar şi la cei săraci. Există această goană după bogăţii, oameni care datorită egoismului şi a zgârceniei nu ştiu cum să strângă tot mai multă avere. Pentru a agonisi cât mai mult unii oameni ajung să vadă în aproapele lor un adversar pe care trebuie să-l elimine, pentru a-i rămâne lui tot. De aici şi cearta aceasta între fraţi, între rude şi prieteni, omul devenind tot mai avar, mai lacom şi lipsit de scrupule şi respect. Eu îi numesc pe aceşti oameni robi ai pământului şi ai bogăţiilor lumeşti. De fapt aceşti oameni sunt cei mai săraci, deoarece nu au în

ceruri nicio avere, ci numai aici pe pământ, unde „molia şi rugina le strică şi unde furii le sapă şi le fură.” **(Matei 6; 19)**

7. Vrăjitoria, răspândită astăzi mai ales în rândul femeilor, de asemenea este o lucrare cu totul satanică, care dezbină familii, crează certuri, divorţuri, conflicte, etc.

Prin cuvântul „vrăjitorie” înţelegem invocarea puterii demonice în ajutorul oamenilor, în locul lui Dumnezeu, cu scopul împlinirii anumitor dorinţe omeneşti. În zilele noului mileniu, când mintea omului binecuvântată de Harul Dumnezeiesc a ajuns la înalte culmi de civilizaţie şi cultură, chiar şi azi, la două mii de ani după ce Domnul nostru Iisus Hristos a dat lege împotriva obiceiurilor diavoleşti, a tot felul de farmece, descântece şi vrăjitorii, se întâlnesc deseori la sate şi oraşe, în lumea întreagă, bărbaţi şi femei, bătrâni şi tineri care folosesc încă acest obicei diavolesc. În marea majoritate, acest fapt se datorează neştiinţei. Un sondaj ştiinţific recent efectuat în ţările europene, inclusiv România, arată că 12% din populaţia urbană şi 38% din cea rurală acceptă implicarea farmecelor în viaţa lor. Este foarte interesant faptul că 85% din „victime” nu au un coeficient de inteligenţă scăzut. 70% din cei care sunt convinşi că se află sub influenţa unor blesteme sau vrăji cred că acestea au fost făcute de persoane obişnuite, de la distanţă, şi 30% cred că li s-au făcut de către vrăjitoare.[37]

[37]http// *www.revistafelicia.ro/articol.../credinta_in_farmece_slabeste_psihicul.ht..*

Am fost întrebat dacă cred în vrăjitorie şi de ce mulţi oameni apelează la vrăjitoare. Dacă există diavolul, trebuie să existe şi supuşi ai acestuia. Cei mai mulţi dintre oameni merg la vrăjitoare din lipsă de credinţă, pentru că nu se roagă îndeajuns, pentru că nu citesc Sfânta Scriptură, pentru că nu merg la biserică, nu se spovedesc şi nu cer la nevoie sfatul preotului duhovnic. Ce se spune în lepădările de la botez? „Te lepezi de satana? şi de toate lucrurile lui? şi de toţi slujitorii lui? şi de toată slujirea lui? şi de toată trufia lui? ”[38]

În cadrul slujbelor religioase, dar mai ales la Sfânta Liturghie se citesc Moliftele Sfântului Vasile cel Mare[39] urmate de cele ale Sfântului Ioan Gură de Aur,[40] care sunt un blestem aruncat asupra diavolului şi a celor care îi slujesc. Şi când se face sfinţirea casei se poate citi o rugăciune din Molitfelnic pentru alungarea duhurilor rele.[41]

Cel ce crede cu tărie în biserică, în Dumnezeu, cel ce se roagă neîncetat nu va cere niciodată ajutorul diavolului şi al vrăjitorilor, care sunt duşmanii lui Dumnezeu.

Deci, cei care au credinţă tare în Dumnezeu, să-I ceară ajutorul neîncetat, iar cei care au apelat la vrăjitoare să se spovedească şi să facă un canon.

Vrăjitoria s-a practicat, atât la poporul Evreu în timpul Vechiului Testament, cât şi la creştinii din Noul

[38] Molitfelnic, E.I.B.M.O., Bucureşti 2013, p. 33
[39] Ibidem, p. 379-386
[40] Ibidem, p.387-394
[41] Ibidem, p.414-428

Testament, până în vremea noastră. În Vechiul Testament a cerut ajutorul diavolului, apelând la vrăjitoare, regele Saul, pentru care a fost aspru pedepsit de Dumnezeu, vrăjitori au fost atât Valaam, cât şi cei trei magi care practicau astrologia.

În ceea ce priveşte vrăjitoria, Sfânta Scriptură spune: „Dacă cineva se duce la cei ce cheamă pe morţi şi la vrăjiitori, ca să desfrâneze în urma lor, Eu voi întoarce faţa Mea împotriva sufletului aceluia, şi-l voi pierde din poporul lui." **(Levitic 20; 6)** iar mai departe zice: „Bărbatul sau Femeia, de vor chema morţii sau de vor vrăji, să moară neapărat: cu pietre să fie ucişi sîngele lor asupra lor." **(Levitic 20; 27)**

Tot în Vechiul Testament se spune că: „Aşa a murit Saul pentru nelegiuirea sa pe care o făcuse el înaintea Domnului şi pentru că n-a păzit cuvântul Domnului şi pentru că a întrebat şi a cercetat o vrăjitoare. Şi nu a cercetat pe Domnul. De aceea a şi fost el omorât şi domnia a fost dată lui David, fiul lui Iesei." **(I Paralipomena 10; 13-14).**

În Noul Testament prezenţa puterilor demonice nu este mai puţin evidentă. Sfinţii Evanghelişti fac distincţie între demoni, persoane posedate şi simpli bolnavi psihic. Sfântul Apostol Pavel îi spune lui Timotei: „Dar Duhul grăieşte lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile demonilor." **(I Timotei 4; 1)**

Şi Părinţii Bisericii sunt împotriva vrăjitoriei. Vorbind despre vrăjitorie Sfântul Nicodim Aghioritul spunea: „O, ce mare rătăcire! Pe cât de ascunsă, pe atât

de înşelătoare! O, ce mare rătăcire! Pe cât de înşelătoare, pe atât de vătămătoare pentru suflet şi aducătoare de moarte!“ [42]

După învățătura Sfântului Nicodim Aghioritul, vrăjitoria se împarte în mai multe părți şi anume: Vrăjitoria propriu-zisă prin care se înțelege chemarea diavolilor pentru a descoperi oamenilor comori ascunse, lucruri pierdute şi altele de acest fel.

Ghicirea, al doilea fel de vrăjitorie, prin care unii oameni spun cele viitoare prin semnele din palmă, numită chiromanție şi prin alte obiecte (bobi, cărți de joc, cafea etc).

Descântarea, spiritismul, adică chemarea ajutorului diavolilor în camere obscure sau la morminte, pentru a pedepsi pe cei ce sunt în viață. Descântătorii pretind că cheamă sufletele morților din iad, precum ghicitorii din timpul Proorocului Samuil **(I Regi)**, pentru a afla cele viitoare sau pentru a se răzbuna pe cineva. În zilele noastre se practică descântecul în rândul credincioşilor, precum stingerea cărbunilor, rostirea anumitor cuvinte amestecate cu rugăciuni, pentru cei bolnavi, care pretind că sunt „vrăjiți” etc.

Ghitia, adică ghicirea sau vrăjitoria prin lucruri sfinte, precum ghicirea prin Psaltire, numită astăzi deschiderea pravilei; ghicirea cu obiectele bisericii, cum ar fi resturi de veşminte clericale, cheia bisericii, cenuşa din cădelniță, scrierea unor nume pe toacă, pe clopote, pe ziduri de biserică, sau introducerea lor în

[42] Sf. Nicodim Aghioritul, Despre vrăjitorie, traducere de Ion Diaconescu, Editura Sofia , Bucureşti 2003 , p7

candele etc. Aceşti vrăjitori amestecă vrăjile lor cu rugăciuni, cu psalmi şi cu alte cuvinte sfinte, adresate către Maica Domnului şi către sfinţi, ca să poată înşela mai uşor pe cei slabi în credinţă. Acest fel de vrăji îl obişnuiesc mai ales femeile cele rele, bătrânele şi ţigăncile, pentru a amăgi pe cei slabi la minte. Cei ce ghicesc prin deschiderea Psaltirii şi a altor cărţi sfinte, se opresc de la împărtăşanie până la 7 ani, pentru că Psaltirea este o carte sfântă cu multe proorocii în ea, insuflată de Duhul Sfânt şi este pentru rugăciune, iar nu pentru ghicit şi câştigat bani spre osândă. Acelaşi păcat fac şi unii preoţi care „deschid cartea" cum se spune în popor, şi cad sub grea osândă, atât ei, cât şi cei care cer să le deschidă Sfânta Evanghelie.

Fermecătoria, adică vrăjirea unor tineri spre a se căsători unii cu alţii sau a se despărţi, prin invocarea ajutorului diavolesc, numită popular „ursită".

Ghicirea prin măruntaiele animalelor, numită „iconoscopia". În acest fel de vrăjitorie intră şi visurile, zodiile, ceasurile bune şi rele, ghicirea prin membrele trupului, numită şi prevestire (ţiuitul urechilor, zbaterea ochiului, mâncărimea palmelor). Baierele prin care se înţelege purtarea la mână sau la piept a unor semne satanice, aţe, chei, obiecte (amulete) sau bucăţi de stofă vopsite spre păzirea de boli, de primejdii şi de pagube, după ce mai întâi s-a invocat asupra lor puterea diavolului.

Chemătorii de demoni (clindonii) sunt cei ce ghicesc cele viitoare prin chemarea diavolilor. Între aceştia se numără cei ce fac focuri înaintea caselor şi sar prin foc, ghicitorii din pântece precum şi cei ce

ghicesc în măruntaiele animalelor sau iau mana vitelor, vrăjitorie ce se practică şi în zilele noastre.

Astrologia este o vrăjitorie practicată din cele mai vechi timpuri până astăzi. Prin astrologie se înțelege ghicirea celor viitoare prin mişcările stelelor, planetelor, vânturilor, norilor şi ale celorlalte fenomene ale universului. Astrologii pretind că fiecare om are o stea proprie.

Iată câteva din cele mai obişnuite feluri de vrăjitorii, unele aproape uitate, altele practicate şi în zilele noastre, pe care le combatem şi de care trebuie să fugim, fiind iscodiri diavoleşti care amăgesc şi înşeală pe mulți creştini spre a lor pierzare.

Cei ce fac vrăji şi aleargă la vrăjitori, fac un mare păcat împotriva Duhului Sfânt, căci lasă pe Dumnezeu şi cer ajutorul diavolilor. Aceştia se leapădă de slujitorii lui Hristos, de preoți, şi se duc la slujitorii satanei. Adică, lasă preotul şi harul mântuirii din Biserică şi, pentru interesele lor pătimaşe şi omeneşti cer ajutorul vrăjmaşilor lui Hristos, al vrăjitorilor şi vrăjitoarelor. Se leapădă de adevăr şi primesc în loc minciuna, căci toate cuvintele vrăjitorilor sunt minciună şi amăgire diavolească. Un păcat aşa de mare împotriva Duhului Sfânt nu se iartă celor vinovați nici în veacul de acum, nici în cel ce va să vină, după cum spune Hristos, de nu se vor pocăi toată viața. Pentru un astfel de păcat vin asupra celor vinovați, care aleargă la vrăji, tot felul de răutăți şi primejdii.

Canoanele sfintelor Sinoade şi ale Sfinților Părinți supun la diferite pedepse pe cei care folosesc vrăjitoriile. Al VI-lea Sinod Ecumenic, în canonul 61,

stabileşte ca cei care se încredinţează pe ei înşişi prezicătorilor cu scopul să afle de la ei lucruri tăinuite, pe care le doresc, să stea departe de Sfintele Taine timp de şase ani[43]. La fel îi pedepseşte pe cei care spun ursitele oamenilor şi pe prevestitorii după nori, pe cei care fac farmece şi pe cei care fac amulete sau care le poartă. Dacă aceştia nu se opresc de la asemenea vrăjitorii, ci stăruie în răutatea lor, porunceşte să fie separaţi cu desăvârşire şi să fie excluşi din Biserica lui Hristos şi de la contactul cu creştinii. Tot acelaşi Sinod Ecumenic afuriseşte pe laicii care aprind focuri în prima zi a lunii şi le sar, iar pe cei sfinţiţi îi caterisesc prin canonul 65. Sinodul local de la Ankyra pedepseşte la cinci ani, în canonul 24[44], pe acei creştini care aduc vrăjitori la casele lor ca să descopere vrăjitoriile pe care alţii le fac lor. Sinodul local de la Laodiceea exclude prin canonul 36 din Biserica lui Hristos pe aceia care poartă amulete[45]. Şi Sfântul Vasile cel Mare, în canonul 65 al lui, îi pedepseşte pe cei care fac vrăji şi pe cei care fac farmece, dar şi pe aceia care în chip voit merg la vrăjitori, oprindu-i 20 de ani de la Sfintele Taine. La fel, şi pe cei care s-au lăsat pe ei înşişi pradă prezicătorilor, în canonul 72 ii opreşte de la Sfintele Taine. Sfântul Grigorie de Nyssa, în canonul 3 îi pedepseşte pe aceea care merg la prezicători, pentru

[43]http//*www.crestinortodox.ro/.../canoanele-sinodului-v-vi-ecumenic-69935.ht...*

[44]http//*www.crestinortodox.ro/**canoane**/**Canoane-sinod**/**Canoanele**...**Sinod**.. **Anci** ..*

[45]http//*www.crestinortodox.ro/**canoane**/**Canoane-sinod**/**Canoanele-Sinodulu**-al-*

descoperirea şi încălcarea credinţei lui Hristos, adică să nu se împărtăşească în toată viaţa lor. Iar pe aceia care pentru vreo nevoie a lor şi constrângere şi-au nesocotit sufletul şi-au mers la vrăjitori îi pedepseşte ca şi pe cei care-l tăgăduiesc pe Hristos, în chinuri şi torturi, adică timp de nouă ani (să nu se împărtăşească).

Iar cei sfinţiţi şi clericii să nu fie vrăjitori şi descântători şi să nu facă pe învăţaţii şi astrologii sau să facă amulete, conform canonului 36 stabilit de Sinodul local din Laodiceea. Cei sfinţiţi care folosesc aceste lucruri sunt caterisiţi pentru totdeauna. La fel trebuie să fie caterisiţi şi acei preoţi care citesc cartea de vrăjitorie sau numita carte a Ghialei şi cu lumânări afurisesc oamenii. Spune şi Matei Vlastaris că de multe ori au fost caterisiţi preoţi, deoarece au dat pâine din joia Mare unora s-o mănânce ca să afle dacă aceştia au furat anumite lucruri, care au fost pierdute, deoarece aceştia nu pot s-o înghită. Şi alt preot a fost caterisit deoarece a pus unuia nişte întrebări cu Sfânta Evanghelie. [46]

Cei care ard sau taie bucăţi rămâşiţele mortului, scoţându-le vârcolacii (în unele zone o femeie vine şi pregăteşte mortul şi îl înpunge cu o ţepuşă sau cu o andrea în inimă, altele le pun morţilor sub cap un sucitor ca să îl roadă şi să nu se transforme în vârcolac), acestea sunt pedepsite ca şi ucigaşii.

Femeile care pregătesc băuturi vrăjite ca să atragă bărbaţii la dragoste sunt pedepsite ca ucigaşe de canonul 8 al sfântului Vasile cel Mare, care zice că timp

[46]Sf. Nicodim Aghioritul, op. cit., p. 84

de douăzeci de ani să nu se împărtăşească. Iar Sfântul Ioan Postitorul spune în canonul 32 al lui că acei bărbaţi sau acele femei care sunt vrăjitorî şi fermecători şi care fac amulete şi care prezic, să nu se împărtăşească timp de 30 de ani şi după al nouălea an să mănânce mâncare uscată şi numai atât să mănânce cât să trăiască, şi să facă îngenuchieri în fiecare zi, câte două sute cincizeci.[47]

Vedeţi dar cât de aspre sunt pedepsele pentru vrăjitori, dar şi pentru cei care merg la aceştia? Vedeţi înfricoşate afurisanii şi mustrări pe care le dau Sinoadele Ecumenice, cele locale, dar şi Sfinţii Părinţi. Aşadar temeţi-vă de Dumnezeu şi să nu mergeţi la prezicători, clarvăzători, fermecători şi la alţii asemenea lor.

[47] http// *comptepv.typepad.fr/canonice/2009/07/canoanele-întregitoare.html*

ÎN LOC DE CONCLUZII

După cum observăm, lumea trece astăzi printr-o profundă criză economică, financiară, socială şi morală.

Această decadență se concretizează mai ales în ce priveşte morala şi credința, ca manifestări sufleteşti. Materialismul a pus stăpânire şi robeşte tot mai mult lumea contemporană, încât îndrumarea morală a vieții nu-şi poate atinge scopul mântuitor. Egoismul a ajuns la limite maxime, încât altruismul s-a transformat din virtute într-o adevărată blasfemie. Exagerata individualizare produce în lume haos şi neputința de solidarizare a oamenilor în necazuri sau bucurii.

Indiferența față de tot ce este sufletesc sau spiritual a luat locul credinței şi stăpâneşte omenirea de azi, ținându-o cât mai mult în scavia poftelor trupeşti, încătuşând şi ucigând orice dorință de manifestare a sentimentelor sufleteşti. Cluburile de distracții devin tot mai pline, iar bisericile se golesc tot mai mult.

Sunt doar câteva triste constatări privitoare la *lumea modernă* de azi. Mulți au căutat înt-un fel sau altul soluții şi remedii la această situație. Unii devin moralizatori, iar alții defăimători, fiecare avându-şi punctul său de vedere. În astfel de împrejurări, lumea reproşează, îndeosebi preoților, că ar fi de vină pentru o asemenea decădere morală şi spirituală a credincioşilor, pentru că nu-şi fac datoria sau nu îşi urmează vocația de adevărați păstori sufleteşti.

În ultima vreme Biserica s-a confruntat şi a fost influenţată de aşa-zisele curente de globalizare, neputând să se determine în mod clar, fără confuzii, coordonatele slujirii creştine. O mulţime de factori au determinat Biserica în ultima vreme să se preocupe mai mult de relaţia în care se află cu lumea. Preocupată să răspundă marilor aspiraţii ale lumii contemporane în continuă schimbare, Biserica şi-a însuşit în mod firesc problematica socială.

Adevărul este că Biserica trebuie să găsească noi forme de pastoraţie şi etică, adecvate procesului de înnoire, la care sunt supuse toate elementele vieţii bisericeşti: instituţii, cult, morală, spiritualitate, organizare. De aceea părintele profesor Stăniloae atrăgea atenţia, considerând că slujirea aproapelui „corespunde unei necesităţi care ţine de structura ca atare a Bisericii, şi rolul ei este tocmai de a ajuta Biserica să-şi păstreze identitatea ei de comunitate spiritual-socială, autenticitatea mesajului şi funcţiei ei, în actualitate.”[48]

Răspunzând tuturor acuzaţiilor aduse de toate aceste Fundaţii nonguvernamentale, care zic că apără drepturile minorităţilor (şi în special pe cele sexuale) le voi aduce următorul argument: la baza slujirii Bisericii în societate, stă principiul că ea este întemeiată să devină „conştiinţa morală a oamenilor”.[49]

[48] Pr. Prof. D. Stăniloae, Slujitori ai lui Dumnezeu, slujitori ai oamenilor, în „Biserica Ortodoxă Română”, LXXXVIII (1970), nr. 2-3, p. 408-416

[49] Antonie Plămădeală, Biserica Slujitoare, Tiparul tipografiei eparhiale, Sibiu 1986, p. 255

Într-un cuvânt, Biserica Ortodoxă, în relația ei cu lumea, nu adoptă ,,atitudinea triumfalistă, adică de dominare a lumii, nici pe cea de negare a lumii şi nici pe cea de rezervă şi de resemnare în fața lumii. Dimpotrivă, Ortodoxia are o atitudine realistă adecvată fiecărui monent istoric al evoluției complexe a societății.”[50]

Ne punem de multe ori întrebarea: De ce credincioşii noştri cercetează tot mai puțini biserica? Este o întrebare la care trebuie să dăm un răspuns, ținând cont de anumiți factori precum mediul şi împrejurările timpului.

Trebuie să ținem cont de sectarism, introdus şi sprijinit de străini, cu scop de destrămare națională şi ființială a neamului nostru. Sectanții ne-au stricat sărbătorile, posturile, datinile, legile Bisericii noastre stămoşeşti, la care poporul ținând cu tărie şi sfințenie, s-a dovedit a fi moral, tare în credință şi iubitor de sfințenie, cercetând Biserica şi cerându-i mereu sfatul. Astăzi, în urma influențelor sectare, poporul prețuieşte tot mai puțin acest tezaur de credință ortodoxă. Lucrează în zile de sărbătoare şi în duminici, sau de multe ori, în loc să vină la biserică stau la televizor sau au alte deprinderi pătimaşe.

Un alt factor este fuga după cele materiale. Lumea caută să se îmbogățească pe orice cale, alergând după afaceri permanent, dornici de câştiguri uşoare, de multe ori necinstite, lăsând la o parte rugăciunea şi uitând de biserică.

[50] Ibidem, p. 259

Însă cea mai multă otravă sufletească o găsim în mass-media, în *scrierile imorale* şi *literatura scandaloasă a modernității* din broşuri, reviste, ziare, care fac pe credincioşi să-şi piardă din tăria credinței. Ei citesc diferite articole scrise împotriva Bisericii, contra preoților, contra credinței ortodoxe şi în care se aduc defăimări şi blasfemii la adresa acestora. Pe de altă parte, posturile de televiziune abundă în ştiri negative la adresa Bisericii, prezentând uneori eronată informația, sau fără să precizeze despre care biserică este vorba sau cărei biserici aparțin preoții care încalcă frecvent legea. Sunt vândute ştiri senzaționale despre diferiți preoți, iar posturile de mass-media nici măcar nu se informează să constate dacă este adevărată sau falsă ştirea şi de care cult aparține acel preot. Asfel se încearcă o denigrare a Bisericii Ortodoxe, având drept scop slăbirea încrederii oamenilor în rolul mântuitor al acesteia şi al slujitorilor săi, conducându-se după propriile lor păreri.

Scăderea religiozității în familie şi în şcoală, după o jumătate de secol de ateism, mai ales în mediul urban, a dus la sărăcirea sentimentelor şi manifestărilor religioase. Din scoală, adeseori, tânărul iese cu indiferentismul în suflet față de tot ce e sfânt şi dumnezeiesc. Această stare sufletească îi alimentează apoi întreaga viață, devenind cu timpul duşman al Bisericii.

În climatul de libertate, greşit înțeles, în special tineretul se dedă la distracții, de multe ori imorale. Tinerii frecventează cluburile şi barurile (cârciumile) mai mult decât orice loc de cultură, care par lucruri obişnuite sau chiar plictisitoare.

Toate aceste împrejurări, care formează ,,spiritul vremii”[51], contribuie, la decăderea morală şi înstrăinarea poporului de Biserică.

Pentru stârpirea tuturor obiceiurilor rele din sânul Bisericii şi pentru readucerea oilor cuvântătoare rătăcite în staulul adevăratei Ortodoxii, răspunderea cade în special pe umerii slujitorilor Bisericii. Preotul este dator să cerceteze cu luare-aminte şi să cunoască bine starea morală a credincioşilor săi. Numai aşa poate diagnostica felul şi gravitatea bolilor morale de care suferă aceştia.

Ca să poată influența viața credincioşilor, preotul trebuie să pătrundă adânc în mediul de existență al acestora şi numai aşa poate să insufle leacul tămăduitor al Evangheliei lui Hristos. Este ştiut că fiecare secol a avut marile lui probleme morale şi nici al nostru nu este lipsit de asemenea flageluri între care se disting alcoolismul, instabilitatea şi dezordinea familială, desfrâul cu multitudinea lui de forme, consumul de tutun, consumul de stupefiante etc. Preotul trebuie să depisteze starea generală a păcatului şi apoi să cerceteze fiecare caz în parte, folosind metoda şi limbajul adecvat, ca nu cumva, în loc să vindece, să adâncească şi mai mult prăpastia răului.

În ciuda opiniei disprețuitoare a unor oameni, preotul să nu evite a căuta şi a rămâne uneori în legătură cu bolnavii morali fiindcă, spune Mântuitorul Hristos: ,,Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci cei

[51] †Epifanie Norocel, În slujba credinței stăbune şi a înțelegerii între oameni, Editura Episcopiei Buzăului, Buzău 1987, p. 171

bolnavi. N-am venit să chem pe drepți, ci pe păcătoşi la pocăință". **(Marcu 2; 17)** Tocmai aceştia au nevoie de doctor şi adesea, simplu fapt că preotul i-a învrednicit cu atenția şi cu prietenia lui, poate să-i determine la o revenire şi la o încredere în valoarea lor.

Să cerem ajutorul lui Dumnezeu ca să putem duce pe toți fiii Bisericii la limanul mântuirii, conştienți că am împlinit cuvântul Mântuitorului: „Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat şi cuvântul Tău l-au păzit". **(Ioan 17; 6)**

Gândindu-ne la credința şi viața Sfinților Apostoli, care au sfărâmat uriaşe piedici ivite în misiunea lor, noi preoții trebuie să înfruntăm toate greutățile pastorației, încurajați de cuvintele Mântuitorului: „În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea." (Ioan 16; 33)

BIBLIOGRAFIE

1. ***Biblia*** sau ***Sfânta Scriptură***, E.I.B.M.O., Bucureşti 2008

2. Cleopa, Arhimandrit Ilie, ***Despre vise şi vedenii***, Editura Bunavestire, Bacău, 1997

3. David, Diac. P.I., ***Călăuză Creştină-Sectologie***, Editura Episcopiei Argeşului, Curtea de Argeş, 1994

4. Dumitru, Laurențiu, ***Tinerii pe calea întrebărilor***, Editura Egunenița, Galați, 2004

5. Epifanie Norocel, ***În slujba credinței stăbune şi a înțelegerii între oameni***, Editura Episcopiei Buzăului, Buzău, 1987

6. Istodor, Pr. Dr. Gheorghe, ***Iubirea creştină şi provocările contemporane***, Editura Sigma, Bucureşti, 2006

7. Gorgoş, Constantin, ***Vademecum în psihiatrie***, Editura Medicală, Bucureşti, 1985

8. Sf. Grigorie de Nyssa, ***Despre facerea omului***, în colecția „***P.S.B***.", Vol. 30, traducere de Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987

9. ***Liturghier***, E.I.B.M.O., Bucureşti 2012

10. Moldovan, Pr. Ilie, ***Milenarismul***, în revista „*Glasul Bisericii*", XL (1981), nr. 1-2, p. 129-150

11. ***Molitfelnic***, E.I.B.M.O., Bucureşti, 2013

12. Sf. Nicodim Aghioritul, ***Despre vrăjitorie***, traducere de Ion Diaconescu, Editura Sofia, Bucureşti, 2003

13. ***Noul dicționar universal al limbii române***, ediția a II-a, Editura Litera International, Bucureşti, 2007

14. ***Pravila cea Mare sau Îndreptarea legii 1652***, Editura Academiei Republicii Populare Române, Bucureşti, 1962

15. Plămădeală, I.P.S. Antonie, ***Biserica Slujitoare***, Tiparul tipografiei eparhiale, Sibiu, 1986

16. Stăniloae, Pr. Prof. Dumitru, ***Slujitori ai lui Dumnezeu, slujitori ai oamenilor***, în revista „*Biserica Ortodoxă Română*", LXXXVIII (1970), p.408-416

17. Conf. univ. Vasile Predescu, ***Psihiatrie***, vol.I, Editura Medicală, Bucureşti, 1989

18.http//www.contraboli.ro/juramantul-lui-hipocrate

19.http//comptepv.typepad.fr/canonice/2009/07/canoanele-sfinților-părinți.html

20. http//www.ortodoxiatinerilor.ro/.../19180-canoan**e**-ortodoxe-contraceptie-avo...

21. http// scararai.tripod.com/contraceptia.html

22.http//www.crestinortodox.ro/sanatate.../familia-planningul -familial-72633.htm...

23. http//www.crestinortodox.ro/istoria-bisericii /sinodul -gangra-126033.htm

24.http//www.crestinortodox.ro/canoane/Canoane-sinod/Canoanele-Sinodului-Tr...

25.http//www.crestinortodox.ro/canoane/Canoane-sinod/Canoanele-primului-Sin.

26.http//ro.scribd.com/doc/30063952/Canoanele-Sf-parinti -Vasile-Cel-Mare

27.http//comptepv.typepad.fr/canonice/2009/07/canoanele -întregitoare.html

28.http//www.crestinortodox.ro/morala/homosexualitatea-70896.html

29.http//www.gidromania.com/IndexSections.asp?SID=357

30.http//ro.wikipedia.org/wiki/Abuz_asupra_copilului

31. http//ro.wikipedia.org/wiki/Pedofilie

32.http//aletzsa.wordpress.com/2011/02/.../despre-pedofilie-si-pronografie-infant

33.http//anp.gov.ro/.../Codul+Penal+al.../7fd6b4fc-a94e-4bab-bf79-14215deecf0...

34.http//www.copii.ro/.../textul%20Conventiei%20in%20limba%20romana_2009..

35.http//www.revistafelicia.ro/articol.../credinta_in_farmece_slabeste_psihicul.ht..

36. http//www.crestinortodox.ro/.../canoanele-sinodului-v-vi-ecumenic-69935.ht...

37.http//www.crestinortodox.ro/canoane/Canoane-sinod/Canoanele...Sinod.. Anci ..

38.http//www.crestinortodox.ro/canoane/Canoane-sinod/Canoanele-Sinodulu-al-

CUPRINS

Cuvânt înainte ---------- 1

Iubirea creştină şi sfârşitul lumii------- 6

Patimile grave de la începutul mileniului al III-lea ---------- 15

Degenerări morale contemporane----- 33

Cele mai grave păcate care grăbesc sfârşitul lumii---------- 68

În loc de concluzii---------- 102

Bibliografie---------- 108

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
ISBN 978-606-671-412-9